

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA (ES) 2019/771**2019 m. gegužės 20 d.****dėl tam tikrų prekių pirkimo–pardavimo sutarčių aspektų, kuria iš dalies keičiami Reglamentas (ES) 2017/2394 ir Direktyva 2009/22/EB bei panaikinama Direktyva 1999/44/EB****(Tekstas svarbus EEE)**

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 114 straipsnį,

atsižvelgdami į Europos Komisijos pasiūlymą,

teisėkūros procedūra priimamo akto projektą perdavus nacionaliniams parlamentams,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽¹⁾,laikydami įprastos teisėkūros procedūros ⁽²⁾,

kadangi:

- (1) kad Sąjunga toliau būtų konkurencinga pasaulinėse rinkose, ji turi pagerinti vidaus rinkos veikimą ir sėkmingai išspręsti daugybę uždavinių, kurie šiandien kyla dėl vis labiau technologija paremtos ekonomikos. Bendrosios skaitmeninės rinkos strategijoje nustatyta išsami sistema, kuria sukuriama palankesnės sąlygos įtraukti skaitmeninį aspektą į vidaus rinkos kūrimo procesą. Pirmojo bendrosios skaitmeninės rinkos strategijos uždavinio tikslas – pašalinti visas pagrindines kliūtis plėtoti tarpvalstybinę e. prekybą, kuri sudaro didžiausią tarpvalstybinės įmonių prekybos vartojimo prekėmis dalį, taip panaikinant su ES vidaus prekyba susijusį susiskaidymą;
- (2) Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (toliau – SESV) 26 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatyta, kad Sąjunga turi imtis priemonių, siekdama sukurti vidaus rinką, kurią sudaro vidaus sienų neturinti erdvė, kurioje turi būti užtikrinamas laisvas prekių ir paslaugų judėjimas, ar užtikrinti šios rinkos veikimą. SESV 169 straipsnio 1 dalyje ir 169 straipsnio 2 dalies a punkte numatyta, kad Sąjunga padeda užtikrinti vartotojų aukšto lygio apsaugą priemonėmis, kurios priimanamos pagal 114 straipsnį vidaus rinkos sukūrimui užbaigti. Šia direktyva siekiama užtikrinti tinkamą pusiausvyrą tarp aukšto vartotojų apsaugos lygio siekimo ir įmonių konkurencingumo skatinimo, tuo pačiu užtikrinant subsidiarumo principo laikymąsi;
- (3) reikėtų suderinti tam tikrus aspektus, susijusius su skaitmeninio turinio arba skaitmeninių paslaugų teikimu, kaip pagrindu vadovaujantis aukšto lygio vartotojų apsauga, siekiant iš tiesų sukurti skaitmeninę bendrą rinką, padidinti teisinį tikrumą ir sumažinti sandorio sąnaudas, visų pirma mažosioms ir vidutinėms įmonėms (toliau – MVĮ);
- (4) prekyba – pagrindinis vidaus rinkos augimo veiksnys. Tačiau jos augimo potencialas nėra visiškai išnaudojamas. Siekdama stiprinti savo konkurencingumą ir skatinti augimą, Sąjunga turi skubiai imtis veiksmų ir skatinti ekonominės veiklos vykdytojus išnaudoti visą vidaus rinkos potencialą. Visas vidaus rinkos potencialas bus išnaudojamas tik tuomet, kai visi rinkos dalyviai galės sklandžiai prekiauti prekėmis tarpvalstybiniu lygmeniu, įskaitant e. prekybos sandorius. Sutarčių teisės taisyklės, kurių laikydami rinkos dalyviai sudaro sandorius, yra vienas pagrindinių veiksnių, darančių įtaką verslo sprendimams dėl tarpvalstybinės prekybos prekėmis. Tos taisyklės taip pat daro įtaką vartotojų ryžtui pasirinkti šią pirkimo rūšį ir ją pasitikėti;
- (5) dėl technologijų raidos atsirado auganti prekių, į kurias yra įtrauktas skaitmeninis turinys ar skaitmeninės paslaugos arba kurios yra tarpusavyje susietos su skaitmeniniu turiniu ar skaitmeninėmis paslaugomis, rinką. Kadangi tokių prietaisų skaičius vis didėja, o vartotojai juos vis dažniau naudoja, siekiant užtikrinti aukšto lygio vartotojų apsaugą ir padidinti teisinį tikrumą dėl tokių prekių pirkimo–pardavimo sutartims taikomų taisyklių, būtina imtis veiksmų Sąjungos lygmeniu. Padidinus teisinį tikrumą būtų padėta sustiprinti vartotojų ir pardavėjų pasitikėjimą;

⁽¹⁾ OL C 264, 2016 7 20, p. 57.⁽²⁾ 2019 m. kovo 26 d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje) ir 2019 m. balandžio 15 d. Tarybos sprendimas.

- (6) prekių pardavimui taikomos Sąjungos taisyklės vis dar yra susiskaidžiusios, nepaisant to, kad taisyklės dėl pristatymo sąlygų ir, kalbant apie nuotolinės prekybos arba ne prekybai skirtose patalpose sudarytas sutartis, reikalavimų iki sutarties sudarymo pateikiamai informacijai ir teisės atsisakyti jau yra visiškai suderintos Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2011/83/ES⁽³⁾. Kiti svarbūs sutarčių elementai, pavyzdžiui, atitikties kriterijai, teisių gynimo priemonės neatitikties sutarčiai atveju ir pagrindiniai jų naudojimo būdai dabar yra minimaliai suderinti Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB⁽⁴⁾. Valstybėms narėms buvo leista būti griežtesnėms nei Sąjungos standartai ir nustatyti taisykles, kuriomis užtikrinamas ar palaikomas net didesnis vartotojų apsaugos lygis. Pasinaudodamos šia galimybe, valstybės narės sugriežtino skirtingus elementus ir tai darė nevienoda apimtimi. Todėl nacionalinės nuostatos, kuriomis į nacionalinę teisę buvo perkeliama Direktyva 1999/44/EB, šiuo metu labai skiriasi pagrindiniais elementais, pavyzdžiui, teisių gynimo priemonių hierarchijos buvimu ar nebuvimu;
- (7) dabartiniai skirtumai gali daryti neigiamą poveikį įmonėms ir vartotojams. Pagal Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 593/2008⁽⁵⁾ įmonės, kurių veikla yra nukreipta į kitų valstybių narių vartotojus, turi atsižvelgti į privalomas vartojimo sutarčių teisės taisykles, galiojančias vartotojo įprastinėje gyvenamojoje vietoje. Kadangi tos taisyklės valstybėse narėse yra skirtingos, įmonės gali patirti papildomų sąnaudų. Dėl šios priežasties dauguma įmonių gali būti labiau linkusios tęsti vidaus prekybą arba eksportuoti prekes tik į vieną ar dvi valstybes nares. Dėl tokio sprendimo kuo labiau sumažinti su tarpvalstybine prekyba susijusias išlaidas ir riziką prarandamos galimybės vykdyti komercinę plėtrą ir užtikrinti masto ekonomiją. Nuo to ypač nukentčia MVĮ;
- (8) taikant Reglamentą (EB) Nr. 593/2008 užtikrinama aukšto lygio užsienyje prekes įsigyančių vartotojų apsauga, tačiau teisinis susiskaidymas taip pat daro neigiamą poveikį vartotojų pasitikėjimo tarpvalstybiniais sandoriais lygiams. Nors šis nepasitikėjimas auga dėl keleto veiksnių, vartotojams didžiausią nerimą kelia neužtikrintumas dėl pagrindinių sutartinių teisių. Šis neužtikrintumas yra nepaisant to, ar vartotojams taikomos privalomos jų pačių valstybės narės vartojimo sutarčių teisės taisyklės tais atvejais, kai pardavėjai nukreipia savo tarpvalstybinę veiklą į vartotojus, ir ar vartotojai sudaro tarpvalstybines sutartis su pardavėjais, kurie nesiekia vykdyti komercinės veiklos vartotojo valstybėje narėje;
- (9) nors internetu parduodamos prekės sudaro didžiąją dalį tarpvalstybinės prekybos Sąjungoje, nacionalinės sutarčių teisės skirtumai daro lygiai tokį pat poveikį mažmenininkams, kurie naudojami nuotolinės prekybos kanalais, ir įprastinę prekybą vykdančioms mažmenininkams bei trukdo jiems plėstis į užsienį. Ši direktyva turėtų būti taikoma visiems prekybos kanalais siekiant sukurti vienodas veiklos sąlygas visoms vartotojams prekes parduodančioms įmonėms. Nustatant visiems pardavimo kanalais taikomas vienodas taisykles, šia direktyva turėtų būti siekiama išvengti bet kokių skirtumų, dėl kurių atsirastų neproporcinga našta didėjančiam prekiautojų visais kanalais skaičiui Sąjungoje. Poreikis išlaikyti nuoseklias pardavimo ir garantijų taisykles, taikomas visiems pardavimo kanalais, buvo patvirtintas atlikus Komisijos vartotojų ir rinkodaros teisės tinkamumo patikrą, paskelbtą 2017 m. gegužės 29 d., kuri taip pat apėmė Direktyvą 1999/44/EB;
- (10) šioje direktyvoje turėtų būti nustatytos taisyklės, taikomos prekių, įskaitant skaitmeninių elementų turinčias prekes, pirkimui–pardavimui tik tiek, kiek jos yra susijusios su pagrindiniais sutarčių elementais, kuriuos reikia aptarti siekiant pašalinti vidaus rinkoje kylančias su sutarčių teise susijusias kliūtis. Šiuo tikslu taisyklės, kuriomis reglamentuojami atitikties reikalavimai, vartotojams prieinamos teisių gynimo priemonės, kai prekės neatitinka sutarties reikalavimų, ir pagrindiniai naudojimosi tomis teisių gynimo priemonėmis būdai, turėtų būti visiškai suderinti, o vartotojų apsaugos lygis, palyginus su Direktyva 1999/44/EB, turėtų būti padidintas. Visiškai suderinus taisykles dėl kelių svarbiausių vartojimo sutarčių teisės elementų, įmonės, visų pirma MVĮ, galėtų lengviau siūlyti savo produktus kitose valstybėse narėse. Visiškai suderinus pagrindines taisykles būtų užtikrinta aukšto lygio vartotojų apsauga ir didesnė gerovė;

⁽³⁾ 2011 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/83/ES dėl vartotojų teisių, kuria iš dalies keičiamos Tarybos direktyva 93/13/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB bei panaikinamos Tarybos direktyva 85/577/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/7/EB (OL L 304, 2011 11 22, p. 64).

⁽⁴⁾ 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB dėl vartojimo prekių pardavimo ir susijusių garantijų tam tikrų aspektų (OL L 171, 1999 7 7, p. 12).

⁽⁵⁾ 2008 m. birželio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 593/2008 dėl sutartinės prievolės taikytinos teisės (Roma I) (OL L 177, 2008 7 4, p. 6).

- (11) ši direktyva papildo Direktyvą 2011/83/ES. Direktyvoje 2011/83/ES daugiausia išdėstytos nuostatos dėl iki sutarties sudarymo pateiktinos informacijos reikalavimų, teisės atsisakyti nuotolinės prekybos ir ne prekybai skirtose patalpose sudarytų sutarčių ir prekių pristatymo ir rizikos perdavimo taisyklių, o šioje direktyvoje nustatomos taisyklės dėl prekių atitikties, teisių gynimo priemonių neatitikties atveju ir naudojimosi jomis būdai;
- (12) ši direktyva turėtų būti taikoma tik kilnojamiems materialiams daiktams, kurie laikomi prekėmis šios direktyvos prasme. Todėl valstybės narės turėtų turėti laisvę reglamentuoti nekilnojamojo turto, pavyzdžiui, gyvenamųjų pastatų ir jų pagrindinių komponentų, kurie, kaip numatyta, sudaro vieną iš svarbiausių tokio nekilnojamojo turto dalių, pardavimo sutartis;
- (13) ši direktyva ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2019/770 ⁽⁶⁾ turėtų viena kitą papildyti. Direktyvoje (ES) 2019/770 nustatomos taisyklės dėl tam tikrų skaitmeninio turinio ar skaitmeninių paslaugų teikimo sutartims taikomų reikalavimų, o šioje direktyvoje nustatomos taisyklės dėl tam tikrų prekių pirkimo–pardavimo sutartims taikomų reikalavimų. Todėl, siekiant patenkinti vartotojų lūkesčius ir užtikrinti aiškiai apibrėžtą ir paprastą teisės sistemą prekiautojams skaitmeniniu turiniu ar skaitmeninėmis paslaugomis, Direktyva (ES) 2019/770 taikoma skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos teikimui, įskaitant skaitmeninį turinį, kuris pateiktas fizinėje laikmenoje, pavyzdžiui, skaitmeniniuose vaizdo diskuose (DVD), kompaktiniuose diskuose (CD), USB atmintinėse ir atminties kortelėse, taip pat pačiai fizinei laikmenai su sąlyga, kad fizinė laikmena naudojama tik siekiant pateikti skaitmeninį turinį. Priešingai ši direktyva turėtų būti taikoma prekių, įskaitant skaitmeninių elementų turinčias prekes, kurioms reikia skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos, kad galėtų atlikti savo funkcijas, pirkimo–pardavimo sutartims;
- (14) terminas „prekės“, kaip numatyta šioje direktyvoje, turėtų būti suprantamas kaip apimantis „skaitmeninių elementų turinčias prekes“, todėl taip pat turėtų apimti bet kokią skaitmeninį turinį ar skaitmeninę paslaugą, kurie yra įtraukti į tokias prekes arba yra su jomis tarpusavyje susieti taip, kad be to skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos prekės negalėtų atlikti savo funkcijų. Į prekę įtrauktas arba su ja tarpusavyje susietas skaitmeninis turinys gali būti skaitmenine forma sukurti ir pateikti duomenys, pavyzdžiui, operacinės sistemos, taikomosios programos ir bet kuri kita programinė įranga. Skaitmeninis turinys į prekę gali būti iš anksto įdiegtas pirkimo–pardavimo sutarties sudarymo metu arba gali būti įdiegtas vėliau, kai tai numatyta pagal sutartį. Su preke tarpusavyje susietos skaitmeninės paslaugos, be kita ko, gali būti paslaugos, kurias teikiant būtų galima kurti, tvarkyti ar saugoti duomenis skaitmenine forma arba suteikti prie jų prieigą, pavyzdžiui, programinė įranga siūloma kaip paslauga debesijos kompiuterijos aplinkoje, nuolatinis srauto duomenų teikimas navigacijos sistemoje arba nuolatinis individualiai pritaikytų treniruočių planų teikimas išmaniajame laikrodyje;
- (15) ši direktyva turėtų būti taikoma prekių, įskaitant skaitmeninių elementų turinčias prekes, pirkimo–pardavimo sutartims, jei prekės be įtraukto skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos arba su jais tarpusavyje nesusietos prekės negali atlikti savo funkcijos ir jei pagal pirkimo–pardavimo sutartį tas skaitmeninis turinys ar skaitmeninė paslauga teikiama kartu su tomis prekėmis. Tai, ar įtraukto arba tarpusavyje susieto skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos teikimas yra sudedamoji pirkimo–pardavimo sutarties su pardavėju dalis, turėtų priklausyti nuo šios sutarties turinio. Tai turėtų būti taikoma įtrauktam arba tarpusavyje susietam skaitmeniniam turiniui ar skaitmeninėms paslaugoms, kurių teikimas yra aiškiai reikalaujamas pagal sutartį. Taip pat turėtų būti įtrauktos pirkimo–pardavimo sutartys, kurios gali būti suprantamos kaip sutartys, apimančios konkretaus skaitmeninio turinio arba konkrečios skaitmeninės paslaugos teikimą, nes toks turinys ar paslauga yra būdingi tokios pat rūšies prekėms ir vartotojas gali pagrįstai jų tikėtis, atsižvelgdamas į tų prekių pobūdį ir į bet kokius pardavėjo arba kitų asmenų, dalyvavusių ankstesnėse sandorių grandinėse grandyse, įskaitant gamintoją, arba jų vardu pateiktus viešus pareiškimus. Jeigu, pavyzdžiui, išmanusis televizorius būtų reklamuojamas, kaip turintis tam tikrą vaizdo taikomąją programą, ta vaizdo taikomoji programa būtų sudedamoji pirkimo–pardavimo sutarties dalis. Tai turėtų būti taikoma nepriklausomai nuo to, ar skaitmeninis turinys ar skaitmeninė paslauga yra iš anksto įdiegti į pačią prekę, ar jie turi būti parsisiunčiami vėliau kitame įrenginyje ir yra tik tarpusavyje susieti su preke. Pavyzdžiui, išmanusis telefonas galėtų būti su standartinė iš anksto įdiegta taikomoja programa, teikiama pagal pirkimo–pardavimo sutartį, pavyzdžiui, žadintuvo taikomoji programa arba fotoaparato taikomoji programa. Kitas pavyzdys galėtų būti išmanusis laikrodis. Tokiu atveju pats laikrodis būtų laikomas skaitmeninių elementų turinčia preke, kuri gali atlikti savo funkcijas tik su taikomoja programa, kuri teikiama pagal pirkimo–pardavimo sutartį, tačiau vartotojas turi ją parsisiųsti į išmanųjį telefoną; tuomet taikomoji programa būtų su juo tarpusavyje susietu skaitmeniniu elementu. Tai taip pat turėtų būti taikoma, jei įtrauktą arba tarpusavyje susietą skaitmeninį turinį ar skaitmeninę paslaugą teikia ne pats pardavėjas, bet jį teikia trečioji šalis pagal pirkimo–pardavimo sutartį. Siekiant išvengti netikrumo tiek pardavėjams, tiek vartotojams, esant abejonių dėl to, ar skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos teikimas yra sudedamoji pirkimo–pardavimo sutarties dalis, turėtų būti

⁽⁶⁾ 2019 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2019/770 dėl tam tikrų prekių pirkimo–pardavimo sutarčių aspektų (žr. šio Oficialiojo leidinio p. 1).

taikomos šios direktyvos taisyklės. Be to, pardavėjo ir vartotojo dvišalių sutartinių santykių, kurie apima įtraukto arba tarpusavyje susieto skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos teikimą, nustatymui neturėtų daryti poveikio pats vien tai, kad vartotojas, norėdamas pasinaudoti skaitmeniniu turiniu ar skaitmenine paslauga, turi sutikti su trečiosios šalies licencine sutartimi;

- (16) priešingai, jei įtrauktų ar tarpusavyje susietų skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos nebuvimas netrukdo prekių naudoti pagal jų paskirtį arba jei vartotojas sudaro sutartį dėl skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos, kurie nėra skaitmeninių elementų turinčių prekių pirkimo–pardavimo sutarties dalis, teikimo, ta sutartis turėtų būti laikoma atskira nuo prekių pirkimo–pardavimo sutarties, netgi jei pardavėjas veiktų kaip tarpininkas tos antros sutarties su prekiautoju, kuris yra trečioji šalis, atžvilgiu ir galėtų patekti į Direktyvos (ES) 2019/770 taikymo sritį, jeigu ji atitinka tos direktyvos sąlygas. Pavyzdžiui, jei vartotojas iš taikomųjų programų parduotuvės į išmanųjį telefoną parsisiunčia žaidimo taikomąją programą, žaidimo taikomosios programos teikimo sutartis yra atskira sutartis, o ne paties išmaniojo telefono pirkimo–pardavimo sutartis. Todėl ši direktyva turėtų būti taikoma tik pirkimo–pardavimo sutarčiai, susijusiai su išmaniuoju telefonu, o žaidimo taikomosios programos teikimui turėtų būti taikoma Direktyva (ES) 2019/770, jeigu tenkinamos tos direktyvos sąlygos. Kitas pavyzdys būtų atvejis, kai aiškiai susitariama, kad vartotojas perka išmanųjį telefoną be konkrečios operacinės sistemos, o vėliau vartotojas sudaro sutartį dėl operacinės sistemos teikimo su trečiąja šalimi. Tokiu atveju atskirai įsigytos operacinės sistemos teikimas nebūtų sudedamoji pirkimo–pardavimo sutarties dalis ir dėl to jai nebūtų taikoma ir dėl to jai nebūtų taikoma ši direktyva, bet jai galėtų būti taikoma Direktyva (ES) 2019/770, jeigu tenkinamos tos direktyvos sąlygos;
- (17) siekiant teisinio aiškumo, šioje direktyvoje turėtų būti pateikta pirkimo–pardavimo sutarties apibrėžtis ir aiškiai apibrėžta jos taikymo sritis. Šios direktyvos taikymo sritis taip pat turėtų apimti sutartis, pagal kurias prekės dar turės būti pagamintos, įskaitant jų gamybą pagal vartotojo nurodytas specifikacijas. Be to, ši direktyva galėtų būti taikoma prekių įdiegimui, jei įdiegimas yra pirkimo–pardavimo sutarties dalis ir jį turi atlikti arba už jį turi būti atsakingas pardavėjas. Jei sutartyje yra tiek prekių pirkimo–pardavimo, tiek paslaugų teikimo elementų, tuomet nustatyti, ar visa sutartis gali būti laikoma pirkimo–pardavimo sutartimi šios direktyvos prasme, turėtų būti paliekama nacionalinei teisei;
- (18) ši direktyva neturėtų daryti poveikio nacionalinei teisei, kiek atitinkami aspektai nėra reglamentuoti šioje direktyvoje, visų pirma, prekių teisėtumui, žalos klausimams ir tokiems bendriesiems sutarčių teisės aspektams, kaip sutarčių sudarymas, galiojimas, negaliojimas arba jų poveikis. Tas pats turėtų būti taikoma sutarties nuraukimo padariniams ir tam tikriems su prekių taisymu arba pakeitimu susijusiems aspektams, kurių ši direktyva nereglamentuoja. Valstybėms narėms reglamentuojant šalių teises sustabdyti savo pareigų ar jų dalies vykdymą iki tol, kol kita šalis neįvykdys savo pareigų, valstybėms narėms turėtų būti paliekama laisvė reglamentuoti sąlygas ir būdus, pagal kuriuos vartotojas sustabdo kainos mokėjimą. Valstybėms narėms taip pat turėtų būti toliau paliekama laisvė reglamentuoti vartotojo teisę į žalos, patirtos pardavėjui pažeidus šią direktyvą, atlyginimą. Šia direktyva taip pat neturėtų būti daromas poveikis nacionalinėms taisyklėms, kurios konkrečiai nereglamentuoja sutarčių su vartotojais ir kuriomis numatomas konkrečių teisių gynimo priemonių panaudojimas tam tikrų rūšių trūkumų, kurie nebuvo akivaizdūs pirkimo–pardavimo sutarties sudarymo metu, atveju, t. y. nacionalinėms nuostatom, kuriomis gali būti nustatytos konkrečios taisyklės dėl pardavėjo atsakomybės už paslėptus trūkumus. Šia direktyva taip pat neturėtų būti daromas poveikis nacionalinės teisės aktams, kuriais numatomos nesutartinės vartotojų teisių gynimo priemonės prekių neatitikties atveju, kurių vartotojai gali imtis asmenų, esančių ankstesnėse sandorių grandinėse grandyse, arba kitų asmenų, kurie vykdo tokių asmenų pareigas, atžvilgiu;
- (19) šia direktyva taip pat neturėtų būti daromas poveikis valstybių narių laisvei leisti vartotojams pasirinkti konkrečią teisių gynimo priemonę, jeigu per trumpą laikotarpį po pristatymo paaiškėja prekių neatitiktis, t. y. nacionalinėms nuostatom, pagal kurias numatoma vartotojo teisė per konkretų trumpą laikotarpį po prekių pristatymo, kuris neturėtų viršyti 30 dienų, atsisakyti prekių su trūkumais ir sutartį laikyti nugincyta arba iš karto paprašyti pakeisti prekę;
- (20) valstybėms narėms turėtų būti toliau paliekama laisvė reglamentuoti pardavėjo informavimo pareigas, kiek tai susiję su sutarties sudarymu, arba pardavėjo pareigą išpėti vartotoją apie, pavyzdžiui, tam tikras prekės ypatybes, vartotojo pateiktų medžiagų tinkamumą arba galimas kliūtis, kylančias dėl konkrečių vartotojo prašymų, pavyzdžiui, vartotojo prašymo naudoti konkretų audinį siuvant proginę suknelę;
- (21) valstybėms narėms taip pat turėtų būti palikta laisvė išplėsti šioje direktyvoje nustatytą taisyklių taikymą įtraukiant sutartis, kurioms netaikoma ši direktyva, arba kitaip reglamentuoti tokias sutartis. Pavyzdžiui, valstybės narės turėtų galėti laisvai nuspręsti, ar išplėsti šioje direktyvoje vartotojams suteiktą apsaugą, ją taip pat taikant fiziniams ar juridiniams asmenims, kurie nėra vartotojai šios direktyvos prasme, pavyzdžiui, nevyriausybinėms organizacijoms, startuoliams ar MVĮ;

- (22) termino „vartotojas“ apibrėžtis turėtų apimti fizinius asmenis, kurie vykdo su savo prekyba, verslu, amatu ar profesija nesusijusią veiklą. Tačiau dvejopos paskirties sutarčių atveju, kai sutartis sudaroma iš dalies asmens verslo ir iš dalies ne verslo tikslais, ir verslo tikslas yra ribotas tiek, kad nėra vyraujantis bendrame sutarties kontekste, valstybėms narėms taip pat reikėtų palikti teisę nuspręsti, ar ir kokiomis sąlygomis tą asmenį taip pat reikėtų laikyti vartotoju;
- (23) ši direktyva turėtų būti taikoma bet kuriai sutarčiai, pagal kurią prekiautojas teikia arba įsipareigoja teikti skaitmeninį turinį ar skaitmeninę paslaugą vartotojui. Platformos paslaugos teikėjai galėtų būti laikomi pardavėjais pagal šią direktyvą, jei jie veiktų siekdami su savo pačių verslu susijusių tikslų kaip tiesioginis vartotojo sutarties partneris prekių pardavimo tikslais. Valstybės narės turėtų galėti laisvai nuspręsti, ar išplėsti šios direktyvos taisyklių taikymą ir jas taikyti platformos paslaugos teikėjams, kurie neatitinka reikalavimų, kad būtų laikomi pardavėjais pagal šią direktyvą;
- (24) siekiant suderinti poreikį užtikrinti teisinį tikrumą ir tinkamą teisinių taisyklių lankstumą, šioje direktyvoje bet kokia nuoroda į tai, ko iš asmens galima tikėtis arba ko asmuo gali tikėtis, turėtų būti suprantama kaip nuoroda į tai, ko būtų galima pagrįstai tikėtis. Protingumo standartas turėtų būti vertinamas objektyviai, atsižvelgiant į sutarties pobūdį ir tikslą, atvejo aplinkybes ir dalyvaujančių šalių naudojimo įpročius bei praktiką;
- (25) siekiant užtikrinti aiškesnius vartotojo lūkesčius dėl prekių ir aiškesnę pardavėjo atsakomybę pristačius lūkesčių neatitinkančias prekes, labai svarbu visiškai suderinti taisykles, kuriomis remiantis nustatoma prekių atitiktis. Bet kokia nuoroda į atitiktį šioje direktyvoje turėtų būti suprantama kaip nuoroda į prekių atitiktį pirkimo–pardavimo sutarčiai. Siekiant užtikrinti abiejų pirkimo–pardavimo sutarties šalių teisėtus interesus, atitiktis turėtų būti vertinama remiantis tiek subjektyviaisiais, tiek objektyviaisiais atitikties kriterijais;
- (26) todėl prekės turėtų atitikti reikalavimus, dėl kurių pardavėjas ir vartotojas susitarė pirkimo–pardavimo sutartyje. Tokie reikalavimai, gali apimti, *inter alia*, prekių kiekį, kokybę, rūšį ir aprašymą, jų atitikimą konkrečiai paskirčiai, taip pat prekių pristatymą kartu su sutartais priedais ir visomis instrukcijomis. Pirkimo–pardavimo sutarties reikalavimai turėtų apimti tuos reikalavimus, kurie išplaukia iš iki sutarties sudarymo pateiktinos informacijos, kuri pagal Direktyvą 2011/83/ES yra neatskiriama pirkimo–pardavimo sutarties dalis;
- (27) funkcionalumo sąvoka turėtų būti suprantama kaip reiškianti būdus, kuriais prekės gali atlikti jų funkcijas, susijusias su jų paskirtimi. Sąveikumo sąvoka nurodo, ar ir kokia apimtimi prekės gali veikti naudojant nuo aparatinės ar programinės įrangos besiskiriančią aparatinę ar programinę įrangą, kuri paprastai naudojama tos pačios rūšies prekėms. Sėkmingas veikimas galėtų apimti, pavyzdžiui, prekių gebėjimą keistis informacija su tokia kita programa ar aparatine įranga ir naudoti informaciją, kuria keičiamasi;
- (28) atsižvelgiant į tai, kad skaitmeninis turinys ar skaitmeninės paslaugos, kurie yra įtraukti į prekes arba yra su jomis tarpusavyje susieti, nuolat vystosi, pardavėjai gali susitarti su vartotojais teikti tokių prekių naujinius. Naujiniai, kaip susitarta pirkimo–pardavimo sutartyje, gali pagerinti ir sustiprinti prekių skaitmeninį turinį ar skaitmeninės paslaugos elementą, išplėsti jų funkcionalumą, priderinti jas prie techninės pažangos, apsaugoti juos nuo naujų saugumo srities grėsmių arba turėti kitą paskirtį. Todėl prekių su skaitmeniniu turiniu ar skaitmenine paslauga, kurie yra įtraukti į prekes arba yra su jomis tarpusavyje susieti, atitiktis taip pat turėtų būti vertinama atsižvelgiant į tai, ar tokių prekių skaitmeninis turinys ar skaitmeninės paslaugos elementas yra naujinami taip, kaip numatyta pirkimo–pardavimo sutartyje. Naujinių, dėl kurių susitarta pirkimo–pardavimo sutartyje, nesuteikimas turėtų būti laikomas prekių atitikties trūkumu. Be to, naujiniai su trūkumais arba nebaigti naujiniai taip pat turėtų būti laikomi prekių atitikties trūkumu, atsižvelgiant į tai, kad tokie naujiniai nėra pateikti taip, kaip nustatyta sutartyje;
- (29) siekiant užtikrinti atitiktį, prekės turėtų įvykdyti ne tik subjektyviuosius atitikties reikalavimus, bet ir šioje direktyvoje nustatytus objektyviuosius atitikties reikalavimus. Atitiktis turėtų būti vertinama, *inter alia*, nagrinėjant paskirtį, kuriai paprastai būtų naudojamos tos pačios rūšies prekės, tai, ar jos tiekiamos su priedais ir instrukcijomis, kuriuos vartotojas gali pagrįstai tikėtis gauti ir ar jos atitinka pavyzdį ar modelį, kurį vartotojui pateikė pardavėjas. Prekės taip pat turėtų turėti ypatybes bei savybes, kuriomis paprastai pasižymi tokios pat rūšies prekės ir kurių vartotojas gali pagrįstai tikėtis, atsižvelgdamas į tų prekių pobūdį ir į bet kokius pardavėjo arba kitų asmenų, dalyvavusių ankstesnėse sandorių grandinės grandyse, arba jų vardu pateiktus viešus pareiškimus;

- (30) be naujinių, dėl kurių susitarta sutartyje, pardavėjas taip pat turėtų teikti naujinius, įskaitant saugumo naujinius, siekiant užtikrinti, kad būtų išlaikyta skaitmeninių elementų turinčių prekių atitiktis. Pardavėjo pareiga turėtų apimti tik naujinius, kurie yra būtini tam, kad būtų išlaikyta tokių prekių atitiktis šioje direktyvoje nustatytiems objektyviems ir subjektyviems atitikties reikalavimams. Jeigu šalys sutartyje nesusitarė kitaip, pardavėjas neturėtų privalėti teikti prekių skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos atnaujintų versijų arba gerinti ar išplėsti prekių funkcionalumą labiau, nei numatyta atitikties reikalavimuose. Jei dėl pardavėjo ar trečiosios šalies, teikiančios skaitmeninį turinį ar skaitmeninę paslaugą pagal pirkimo–pardavimo sutartį, pateikto naujinio atsirado skaitmeninių elementų turinčios prekės neatitiktis, pardavėjas turėtų būti atsakingas už tai, kad vėl būtų užtikrinta prekės atitiktis. Vartotojas turėtų galėti laisvai pasirinkti, ar įdiegti pateiktus naujinius. Tačiau tais atvejais, kai vartotojas nusprendžia neįdiegti naujinių, kurie yra būtini tam, kad būtų užtikrinta skaitmeninių elementų turinčių prekių atitiktis, jis neturėtų tikėtis, kad ir toliau bus užtikrinta tokių prekių atitiktis. Pardavėjas turėtų informuoti vartotoją apie tai, kad vartotojo sprendimas neįdiegti naujinių, kurie yra reikalingi siekiant užtikrinti skaitmeninių elementų turinčių prekių atitiktį, įskaitant saugumo naujinius, turės įtakos pardavėjo atsakomybei už tų skaitmeninių elementų turinčių prekių savybių atitiktį, kurių atitiktį ketinama toliau užtikrinti atitinkamais naujiniais. Ši direktyva neturėtų daryti poveikio pareigoms teikti saugumo naujinius, kaip nustatyta Sąjungos teisėje ar nacionalinėje teisėje;
- (31) iš esmės skaitmeninių elementų turinčių prekių atveju, kai į prekes įtraukti arba su jomis tarpusavyje susieti skaitmeninis turinys ar skaitmeninė paslauga yra suteikti įvykdant vienkartinį teikimo veiksmą, pardavėjas atsako tik už neatitiktį, kuri yra pristatymo metu. Tačiau pareiga teikti naujinius turėtų atspindėti tai, kad bet kokios tokios prekės skaitmeninė aplinka nuolat kinta. Todėl naujiniai yra būtina priemonė, siekiant užtikrinti, kad prekės galėtų veikti taip, kaip jos veikė pristatymo metu. Be to, priešingai nei įprastinės prekės, skaitmeninių elementų turinčios prekės nėra visiškai atskirtos nuo pardavėjo srities, nes pardavėjas arba trečiasis asmuo, teikiantis skaitmeninį turinį ar skaitmeninę paslaugą pagal pirkimo–pardavimo sutartį, gali atnaujinti prekes per atstumą, paprastai internetu. Todėl jei skaitmeninis turinys ar skaitmeninė paslauga teikiami įvykdant vienkartinį teikimo veiksmą, pardavėjas turėtų būti atsakingas už naujinių, kurie yra būtini tam, kad būtų užtikrinta skaitmeninių elementų turinčių prekių atitiktis per tą laikotarpį, kurio vartotojas gali pagrįstai tikėtis, net jei prekių atitiktis buvo užtikrinta pristatymo metu. Laikotarpis, kuriuo vartotojas gali pagrįstai tikėtis gauti naujinius, turėtų būti vertinamas, atsižvelgiant į prekių ir skaitmeninių elementų rūšį ir paskirtį bei atsižvelgiant į pirkimo–pardavimo sutarties aplinkybes ir pobūdį. Paprastai vartotojas tikėtųsi gauti naujinius bent jau tuo laikotarpiu, kuriuo pardavėjas atsako už neatitiktį, o tam tikrais atvejais pagrįsti vartotojo lūkesčiai galėtų trukti ilgiau nei tas laikotarpis – taip ypač galėtų būti tuomet, kai kalbama apie saugumo naujinius. Kitais atvejais, pavyzdžiui, kalbant apie skaitmeninių elementų turinčias prekes, kurių paskirtis laiko atžvilgiu yra ribota, pardavėjo pareiga pateikti naujinius paprastai būtų apribota tuo laiku;
- (32) didesnio prekių patvarumo užtikrinimas yra svarbus siekiant tvaresnių vartojimo įpročių ir žiedinės ekonomikos. Panašiai atitikties reikalavimų neatitinkančių produktų pašalinimas iš Sąjungos rinkos stiprinant rinkos priežiūrą ir suteikiant tinkamas paskatas ekonominės veiklos vykdytojams yra labai svarbus didinant pasitikėjimą vidaus rinkos veikimu. Siekiant tų tikslų, su konkrečiais produktais susiję Sąjungos teisės aktai yra tinkamiausia priemonė patvarumo ir kitiems su produktais susijusiems reikalavimams, taikomiems konkrečioms produktų rūšims ar grupėms, nustatyti šiuo tikslu panaudojant pritaikytuosius kriterijus. Todėl šia direktyva turėtų būti papildomi tikslai, kurių siekiama tokiais konkrečiais Sąjungos produktus reglamentuojančiais teisės aktais, ir joje turėtų būti numatyta, kad patvarumas yra objektyvusis prekių atitikties vertinimo kriterijus. Patvarumas šioje direktyvoje turėtų reikšti prekių gebėjimą išlaikyti savo reikalingas funkcijas ir veikimo savybes šias prekes įprastai naudojant. Kad būtų užtikrinta prekių atitiktis, jos turėtų pasižymėti patvarumu, kuris paprastai yra būdingas tokios pat rūšies prekėms ir kurio vartotojas gali pagrįstai tikėtis, atsižvelgdamas į konkrečių prekių pobūdį, įskaitant galimą poreikį tinkamai prižiūrėti prekes, pvz., reguliariai tikrinti arba keisti filtrus automobilyje, ir į bet kokius bet kokių asmenų, dalyvavusių sandorių grandinėje, ar jų vardu pateiktus viešus pareiškimus. Vertinant taip pat turėtų būti atsižvelgiama į visas kitas atitinkamas aplinkybes, pavyzdžiui, prekių kainą ir tai, kaip intensyviai ar dažnai vartotojas naudojasi preke. Be to, jeigu kokiam nors ikisutartiniame pareiškime, kuris yra sudedamoji pirkimo–pardavimo sutarties dalis, nurodoma konkreti su patvarumu susijusi informacija, vartotojas turėtų turėti galimybę remtis tokia informacija kaip subjektyviuoju atitikties kriterijumi;
- (33) pagal šią direktyvą pardavėjas turėtų privalėti vartotojui pristatyti prekes, kurių atitiktis yra užtikrinta pristatymo metu. Yra galimybė, kad pardavėjai dažnai naudotų atsargines dalis, kad įvykdytų savo pareigą pataisyti prekes

neatitikties, buvusios pristatymo metu, atveju. Nors šioje direktyvoje pardavėjų pareiga užtikrinti, kad tam tikrą laiką būtų prieinamos atsarginės dalys, neturėtų būti nustatyta kaip objektyvusis atitikties reikalavimas, ji neturėtų daryti poveikio kitoms nacionalinės teisės nuostatoms, pagal kurias pardavėjas, gamintojas ar kiti asmenys, dalyvaujantis sandorių grandinėje, įpareigojami užtikrinti atsarginių dalių prieinamumą arba informuoti vartotojus apie tokį prieinamumą;

- (34) daugumą prekių prieš vartotojui pradėdant jas veiksmingai naudoti pagal paskirtį reikia įdiegti. Be to, skaitmeninių elementų turinčių prekių atveju skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos įdiegimas paprastai yra būtinas tam, kad vartotojas galėtų tokias prekes naudoti pagal jų numatytą paskirtį. Todėl bet kokia neatitiktis, atsirandanti dėl neteisingo prekių įdiegimo, įskaitant dėl neteisingo skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos, kurie yra įtraukti į prekes arba yra su jomis tarpusavyje susieti, turėtų būti laikoma neatitiktimi, kai įdiegimą atliko pardavėjas arba jo kontroliuojamas asmuo. Jeigu prekes, kaip numatyta, turėjo įdiegti vartotojas, neatitiktis, atsirandanti dėl neteisingo įdiegimo, turėtų būti laikoma prekių neatitiktimi, neatsižvelgiant į tai, ar įdiegimą atliko vartotojas ar trečioji šalis, veikianti vartotojo atsakomybe, jeigu įdiegta netinkamai dėl įdiegimo instrukcijų trūkumų, pavyzdžiui, įdiegimo instrukcijų neužbaigtumas ar neaiškumas, dėl kurių vidutiniam vartotojui tampa sudėtinga jas naudoti;
- (35) atitikties reikalavimai turėtų būti taikomi gamybos ir teisiniams trūkumams. Apribojimai dėl trečiųjų šalių teisių, visų pirma intelektinės nuosavybės teisių, pažeidimo galėtų užkirsti kelią prekių naudojimuisi arba jį apriboti pagal sutartį. Valstybės narės turėtų užtikrinti, kad tokiais atvejais vartotojas turėtų teisę naudotis teisių gynimo priemonėmis dėl neužtikrintos atitikties, kaip išdėstyta šioje direktyvoje, nebent nacionalinėje teisėje būtų numatyta niekinės arba nugrinčijamos sutarties galimybė tokiais atvejais;
- (36) siekiant užtikrinti pakankamą taisyklių lankstumą, kiek tai susiję su naudotų prekių pardavimu, šalys turėtų galėti nukrypti nuo objektyviųjų atitikties reikalavimų, numatytų šioje direktyvoje. Toks nukrypimas turėtų būti galimas tik tuo atveju, jei vartotojas apie tai buvo konkrečiai informuotas ir jei vartotojas su tuo sutinka tai pažymėdamas atskirai nuo kitų pareiškimų ar susitarimų bei aktyviai ir nedviprasmiškai pademonstruodamas šį sutikimą savo veiksmais;
- (37) siekiant didesnio teisinio tikrumo tiek vartotojams, tiek pardavėjams, reikia aiškiai nurodyti laiką, kuriuo turėtų būti įvertinama prekių atitiktis. Prekių atitikties vertinimui tinkamas laikas turėtų būti prekių pristatymo momentas. Tai taip pat turėtų būti taikoma prekėms, į kurias įtrauktas skaitmeninis turinys ar skaitmeninė paslauga, kurie suteikti įvykdydant vienkartinį teikimo veiksmą, arba kurios yra su jais tarpusavyje susietos. Tačiau jeigu skaitmeninis turinys ar skaitmeninė paslauga, įtraukti į prekes arba su jomis tarpusavyje susieti, turi būti teikiami nuolat per tam tikrą laikotarpį, to skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos elemento atitikties nustatymo atitinkamas laikas turėtų būti ne vienas konkretus momentas, bet veikiau tam tikras laikotarpis, prasidedantis nuo pristatymo momento. Siekiant užtikrinti teisinį tikrumą, tas laikotarpis turėtų būti lygus laikotarpiui, kuriuo pardavėjas atsako už neatitiktį;
- (38) šia direktyva neturėtų būti reglamentuojama tai, ką reiškia sąvoka „pristatymas“; tai turėtų būti nustatyta nacionaline teise, kiek tai susiję su klausimu, ką turi padaryti pardavėjas, kad įvykdytų pardavėjo pareigą pristatyti prekes. Be to, nuorodomis į pristatymo laiką šioje direktyvoje neturėtų būti daromas poveikis taisyklėms dėl rizikos perdavimo, kaip numatyta pagal Direktyvą 2011/83/ES ir atitinkamai įgyvendinta valstybių narių teisėje;
- (39) skaitmeninių elementų turinčios prekės turėtų būti laikomos pristatytomis vartotojui, kai yra ir pristatytas fizinis prekių komponentas, ir įvykdytas vienkartinis skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos teikimo veiksmas arba prasidėjo nuolatinis skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos teikimas per tam tikrą laikotarpį. Tai reiškia, kad pardavėjas vartotojui taip pat turėtų teikti naudotis skaitmeninį turinį ar skaitmeninę paslaugą arba suteikti prieigą prie jų taip, kad skaitmeninis turinys ar skaitmeninė paslauga, ar bet kokios priemonės, tinkamos jiems parsisiųsti ar gauti prieigą prie jų, pasiekė vartotojo sritį ir pardavėjas neprivalo imtis jokių tolesnių veiksmų, kad vartotojas galėtų naudotis skaitmeniniu turiniu ar skaitmenine paslauga pagal sutartį, pavyzdžiui, pateikdamas saitą arba suteikdamas parsisiuntimo galimybę. Todėl atitikties nustatymui tinkamas momentas turėtų būti skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos teikimo laikas, jeigu fizinis komponentas buvo

pristatytas anksčiau. Taip gali būti užtikrinama, kad būtų vienodas atsakomybės laikotarpio dėl, viena vertus, fizinio komponento ir, kita vertus, skaitmeninio elemento pradžios taškas. Be to, daugeliu atvejų vartotojas negali pastebėti fizinio komponento trūkumo prieš suteikiant skaitmeninį turinį ar skaitmeninę paslaugą;

- (40) kai prekes turi įdiegti pardavėjas, tam tikrais atvejais vartotojas gali negalėti pasinaudoti prekėmis arba pastebėti trūkumo, prieš baigiant diegti prekes. Todėl tais atvejais, kai pagal pirkimo–pardavimo sutartį prekes turi įdiegti pardavėjas arba tai turi būti padaryta pardavėjo atsakomybe, prekės turėtų būti laikomos pristatytomis vartotojui, kai jos yra baigtos diegti;
- (41) siekiant užtikrinti teisinį tikrumą pardavėjams ir bendrą vartotojų pasitikėjimą tarpvalstybiniais pirkimo sandoriais, būtina numatyti laikotarpį, kuriuo vartotojas turi teisę naudotis teisių gynimo priemonėmis dėl neatitikties, kuri egzistuoja atitikties nustatymui aktualiu laiku. Atsižvelgiant į tai, kad įgyvendinant Direktyvą 1999/44/EB dauguma valstybių narių numatė dvejų metų laikotarpį ir rinkos dalyviai praktiškai pripažįsta, kad tai yra pagrįstas laikotarpis, tas laikotarpis turėtų būti toliau taikomas. Tas pats laikotarpis turėtų būti taikomas skaitmeninių elementų turinčių prekių atveju. Tačiau jeigu sutartyje numatytas nuolatinis teikimas, kuris trunka daugiau nei dvejus metus, vartotojas turėtų turėti teisę naudotis teisių gynimo priemonėmis dėl bet kokios skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos neatitikties, kuri atsiranda ar paaiškėja per laikotarpį, kuriuo pagal sutartį turi būti teikiama skaitmeninis turinys ar skaitmeninė paslauga. Siekiant užtikrinti, kad valstybės narės galėtų lanksčiai didinti vartotojų apsaugos lygį savo nacionalinėje teisėje, valstybės narės turėtų galėti numatyti ilgesnius pardavėjo atsakomybės terminus, nei nustatyti šioje direktyvoje;
- (42) siekiant suderinamumo su esamomis nacionalinėmis teisinėmis sistemomis, valstybės narės turėtų turėti laisvai nustatyti, kad arba pardavėjas yra atsakingas už neatitiktį, kuri paaiškėja per konkretų laikotarpį, galbūt kartu taikant senaties terminą, arba kad tik taikomas senaties terminas vartotojo teisių gynimo priemonėms. Pirmuoju atveju valstybės narės turėtų užtikrinti, kad pardavėjo atsakomybės laikotarpis nebūtų apeinamas taikant vartotojo teisių gynimo priemonių senaties terminą. Taigi, nors šia direktyva neturėtų būti derinama nacionalinių senaties terminų pradžia, vis dėlto ja turėtų būti užtikrinta, kad tokie senaties terminai neribotų vartotojų teisės naudotis teisių gynimo priemonėmis visais neatitikties atvejais, paaiškėjusiais laikotarpiu, per kurį pardavėjas yra atsakingas už neatitiktį. Antruoju atveju valstybės narės turėtų galėti palikti galioti arba nustatyti tik senaties terminą vartotojo teisių gynimo priemonėms, nenustatant konkretaus laikotarpio, per kurį tam, kad pardavėjas būtų atsakingas, turi paaiškėti neatitiktis. Siekiant užtikrinti, kad vartotojai taip pat būtų vienodai apsaugoti tokiais atvejais, valstybės narės turėtų užtikrinti, kad net ir tuo atveju, kai taikomas tik senaties terminas, vartotojams vis tiek būtų suteikta galimybė naudotis teisių gynimo priemonėmis neatitikties atvejais, paaiškėjusiais bent jau per laikotarpį, kuris šioje direktyvoje apibrėžtas atsakomybės laikotarpiu;
- (43) tam tikrų aspektų atveju gali būti pateisinamas skirtingų sąlygų taikymas naudotų prekių atžvilgiu. Nors dvejų ar daugiau metų trukmės atsakomybės laikotarpiu ar senaties terminu dažnai suderinami tiek pardavėjo, tiek vartotojo interesai, naudotų prekių atveju taip galėtų nebūti. Todėl valstybės narės turėtų turėti galimybę šalims sudaryti sąlygas susitarti dėl trumpesnio atsakomybės laikotarpio ar senaties termino tokių prekių atžvilgiu. Šį klausimą palikęs spręsti šalims sutartimi įformintu susitarimu padidėja sutarčių laisvė ir užtikrinama, kad vartotojas bus informuojamas apie tai, kad prekė yra naudota, ir kad taikomas trumpesnis atsakomybės laikotarpis ar senaties terminas. Tačiau laikotarpis, dėl kurio susitarta sutartyje, neturėtų būti trumpesnis nei vieni metai;
- (44) šia direktyva neturėtų būti reglamentuojamos sąlygos, kuriomis atsakomybės laikotarpis, kaip numatyta šioje direktyvoje, ar senaties terminas gali būti sustabdytas arba nutrauktas. Todėl valstybės narės turėtų galėti numatyti atsakomybės laikotarpio ar senaties termino sustabdymo arba nutraukimo galimybę, pavyzdžiui, taisymo, pakeitimo arba derybų tarp pardavėjo ir vartotojo, siekiant taikiai susitarti, atveju;
- (45) per vieną arba dvejų metų laikotarpį, jei valstybės narės nusprendžia taikyti dvejų metų laikotarpį, vartotojui pakaktų įrodyti, kad prekė neatitinka reikalavimų, taip pat nebūtinai įrodant, kad neatitiktis iš tikrųjų buvo atitikties nustatymui aktualiu laiku. Kad vartotojo reikalavimas būtų atmestas, pardavėjas turėtų įrodyti, kad tuo laiku neatitikties nebuvo. Be to, kai kuriais atvejais prielaida, kad neatitiktis buvo atitikties nustatymui tinkamu laiku, galėtų būti nesuderinama su prekių arba neatitikties pobūdžiu. Pirmasis atvejis galėtų būti prekių, kurios dėl savo pobūdžio yra gendančios pavyzdys, kaip antai greitai gendantys produktai, pavyzdžiui, gėlės, ar prekės, skirtos

tik vienkartiniam naudojimui. Antrojo atvejo pavyzdys galėtų būti neatitiktis, kuri gali būti tik vartotojo veiksmų pasekmė arba dėl akivaizdžiai išorinės priežasties, kilusios po to, kai prekės buvo pristatytos vartotojui. Skaitmeninių elementų turinčių prekių atveju, jei sutartyje numatytas nuolatinis skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos teikimas, vartotojas neturėtų turėti įrodyti, kad skaitmeninis turinys ar skaitmeninė paslauga neatitiko reikalavimų atitinkamu atitikties nustatymo laikotarpiu. Kad vartotojo reikalavimas būtų atmestas, pardavėjas turėtų įrodyti, kad skaitmeninis turinys ar skaitmeninė paslauga atitiko reikalavimus tuo laikotarpiu;

- (46) valstybėms narėms turėtų būti leidžiama palikti galioti arba nustatyti nuostatas, kuriomis numatoma, kad vartotojas, norėdamas pasinaudoti vartotojo teisėmis, privalo informuoti pardavėją apie neatitiktį per ne trumpesnę nei dviejų mėnesių laikotarpį nuo tos dienos, kai vartotojas aptiko tokią neatitiktį. Valstybės narės turėtų turėti galimybę užtikrinti aukštesnio lygio vartotojų apsaugą neįtvirtindamos tokios pareigos;
- (47) siekiant didinti teisinį tikrumą ir pašalinti vieną iš pagrindinių kliūčių, trukdančių kurti vidaus rinką, šia direktyva turėtų būti visiškai suderintos vartotojo turimos teisių gynimo priemonės prekių neatitikties atveju ir sąlygos, kuriomis tokios teisių gynimo priemonės gali būti naudojamos. Visų pirma neatitikties atveju vartotojai turėtų turėti teisę reikalauti, kad būtų užtikrinta prekių atitiktis arba kad būtų proporcingai sumažinta kaina, arba nutraukti sutartį;
- (48) kiek tai susiję su prekių atitikties užtikrinimu, vartotojai turėtų turėti galimybę pasirinkti, ar taisyti, ar pakeisti prekę. Vartotojams suteikus galimybę reikalauti atlikti taisymo darbus, turėtų būti skatinamas tvarus vartojimas ir galėtų būti prisidedama prie didesnio produktų patvarumo. Galimybė vartotojui pasirinkti, ar taisyti, ar pakeisti prekę, turėtų būti apribota tik tais atvejais, kai jų pasirinkimas būtų teisiškai ar faktiškai neįmanomas arba, palyginti su kita prieinama galimybe, pardavėjas dėl to patirtų neproporcingų išlaidų. Pavyzdžiui, galėtų būti neproporcinga prašyti pakeisti prekes dėl nedidelio įbrėžimo, kai dėl tokio pakeitimo būtų patiriama ženklų išlaidų, o įbrėžimą būtų galima lengvai pašalinti;
- (49) pardavėjui turėtų būti leidžiama atsisakyti užtikrinti prekės atitiktį, jei tiek prekių taisymas, tiek pakeitimas yra neįmanomi arba dėl to pardavėjas patirtų neproporcingų išlaidų. Tas pats turėtų būti taikoma, jei taisymas arba pakeitimas neįmanomi, o dėl alternatyvių teisių gynimo priemonių pardavėjas patirtų neproporcingų išlaidų. Pavyzdžiui, kai prekės yra kitoje vietoje, nei vieta, į kurią jos iš pradžių buvo pristatytos, pašto ir gabenimo išlaidos pardavėjui galėtų tapti neproporcingos;
- (50) kai neatitiktis tampa akivaizdi, vartotojas apie tai turėtų informuoti pardavėją, kad suteiktų pardavėjui galimybę užtikrinti prekės atitiktį. Pardavėjas turėtų tai padaryti per pagrįstą laikotarpį. Atitinkamai, iš esmės vartotojas neturėtų iš karto įgyti teisės į kainos sumažinimą arba sutarties nutraukimą, bet turėtų suteikti pardavėjui pagrįstą laikotarpį pataisyti arba pakeisti sutarties neatitinkančią prekę. Jei per tą laikotarpį pardavėjas nepataisė arba nepakeitė prekės, vartotojas turėtų turėti teisę ilgiau nebelaikdamas reikalauti ir gauti teisę į sumažintą kainą arba nutraukti sutartį;
- (51) jei taisymu arba pakeitimu vartotojui nebuvo užtikrinta tinkama teisių gynimo priemonė neatitikties atveju, vartotojas turėtų turėti teisę į sumažintą kainą arba nutraukti sutartį. Taip turėtų būti visų pirma, kai pardavėjas nepataisė arba nepakeitė prekės, arba iš aplinkybių aišku, kad pardavėjas neužbaigs taisymo arba nepakeis prekės, arba pardavėjas atsisakė užtikrinti prekės atitiktį, nes ją taisyti ir pakeisti yra neįmanoma arba dėl to jis patirtų neproporcingų išlaidų;
- (52) tam tikrais atvejais galėtų būti pateisinama, kad vartotojas turėtų turėti teisę, kad jam nedelsiant būtų sumažinta kaina arba nutraukta sutartis. Jei pardavėjas ėmėsi veiksmų užtikrinti prekių atitiktį, tačiau neatitiktis paaiškėjo vėliau, turėtų būti objektyviai nustatyta, ar vartotojas turėtų leisti pardavėjui toliau bandyti užtikrinti prekių atitiktį, atsižvelgiant į visas atvejo aplinkybes, pvz., prekių rūšį ir vertę bei neatitikties pobūdį ir reikšmę. Visų pirma brangių arba sudėtingų prekių atveju galėtų būti pagrįsta leisti pardavėjui dar kartą pabandyti pašalinti neatitiktį. Taip pat turėtų būti atsižvelgiama į tai, ar galima tikėtis, kad vartotojas toliau pasikliaus pardavėjo gebėjimu

užtikrinti prekių atitiktį ar ne, pavyzdžiui, atsižvelgiant į tai, kad ta pati problema iškyla du kartus. Panašiai tam tikrais atvejais neatitiktis gali būti tokio pobūdžio, kad vartotojas nebegali toliau pasikliauti pardavėjo gebėjimu užtikrinti prekių atitiktį, pavyzdžiui, kai neatitiktis labai pakenkia vartotojo galimybei naudotis prekėmis įprastai ir negalima tikėtis, kad vartotojas pasikliaus tuo, kad pardavėjui pataisius arba pakeitus prekes problema būtų išspręsta;

- (53) siekiant išlaikyti susitariančiųjų šalių teisių ir pareigų pusiausvyrą, vartotojas turėtų turėti teisę nutraukti sutartį tik tais atvejais, jei neatitiktis nėra nedidelė;
- (54) valstybės narės turėtų galėti reglamentuoti sąlygas, kuriomis skolininko pareigas gali įvykdyti kitas asmuo, pavyzdžiui, sąlygas, kuriomis pardavėjo pareigą pataisyti prekę gali atlikti vartotojas arba trečioji šalis pardavėjo sąskaita;
- (55) siekiant apsaugoti vartotojus nuo užsitęsusio vėlavimo, bet koks taisymas arba pakeitimas turėtų būti sėkmingai atliktas per pagrįstą laikotarpį. Laikotarpis, kuris laikomas pagrįstu taisymo darbų arba pakeitimo terminu turėtų atitikti kiek įmanoma trumpesnę laiką, būtiną užbaigti taisymo darbus ar pakeisti prekę. Tas laikotarpis, reikalingas taisymo darbams užbaigti ar prekei pakeisti, turėtų būti objektyviai nustatomas atsižvelgiant į prekių pobūdį ir sudėtingumą, neatitikties pobūdį ir sunkumą bei pastangas, kurių reikia taisymo darbams užbaigti ar prekei pakeisti. Įgyvendindamos šią direktyvą, valstybės narės turėtų galėti išaiškinti taisymo arba pakeitimo užbaigimui skirtą pagrįsto laikotarpio sąvoką, numatydamos nustatytos trukmės laikotarpius, kurie galėtų būti apskritai laikomi pagrįstais taisymo arba pakeitimo atveju, visų pirma atsižvelgiant į konkrečias produktų kategorijas;
- (56) šia direktyva nenustatomos nuostatos dėl tų atvejų, kai turi būti įvykdytos skolininko pareigos. Todėl ši direktyva neturėtų nei apibrėžti, kur yra pristatymo vieta, nei nustatyti, kur turėtų būti atliekamas taisymas arba pakeitimas; tokie klausimai turėtų būti palikti nacionalinei teisei;
- (57) jei pardavėjas užtikrina prekės atitiktį pakeitimu, vartotojas neturėtų būti įpareigojamas sumokėti už įprastą naudojimąsi prekėmis prieš jų pakeitimą. Prekių naudojimas turėtų būti laikomas įprastu, kai jis atitinka prekių pobūdį ir paskirtį;
- (58) kad vartotojai galėtų veiksmingai įgyvendinti teisę nutraukti sutartį tais atvejais, kai vartotojas įsigyja keletą prekių, o neatitiktimi daromas poveikis tik daliai pagal sutartį pristatytų prekių, vartotojas turėtų turėti teisę nutraukti sutartį ir dėl kitų prekių, įsigytų kartu su atitiktimi nepasižyminčiomis prekėmis, net jeigu tos kitos prekės pasižymi atitiktimi, jei negalima pagrįstai tikėtis, kad vartotojas sutiks pasilaikyti tik atitiktimi pasižyminčias prekes;
- (59) tais atvejais, kai vartotojas nutraukia sutartį dėl neatitikties, šioje direktyvoje turėtų būti numatytos taisyklės tik dėl pagrindinės teisės nutraukti sutartį pasekmių ir būdų, visų pirma šalių pareiga grąžinti tai, ką gavo. Todėl pardavėjas turėtų būti įpareigojamas grąžinti vartotojo sumokėtą kainą, o vartotojas turėtų grąžinti prekes;
- (60) ši direktyva neturėtų daryti poveikio valstybių narių laisvei reglamentuoti nutraukimo pasekmes, išskyrus pasekmes, kurios numatytos šioje direktyvoje, pavyzdžiui, prekių vertės sumažėjimo ar jų sunaikinimo arba praradimo pasekmes. Valstybėms narėms taip pat turėtų būti leidžiama reglamentuoti kainos kompensavimo vartotojui būdus, pavyzdžiui, būdus, susijusius su tokio kompensavimo lėšomis arba dėl kompensavimo galimai patiriamomis išlaidomis ir sumokamais mokesčiais. Valstybės narės turėtų, pavyzdžiui, taip pat galėti laisvai numatyti tam tikrus kainos kompensavimo arba prekių grąžinimo terminus;
- (61) pardavėjo atsakomybės už žalą principas yra esminis pirkimo–pardavimo sutarčių elementas. Todėl vartotojai turėtų turėti teisę reikalauti žalos, patirtos pardavėjui pažeidus šią direktyvą, taip pat žalos, kurią vartotojas patyrė dėl neatitikties, atlyginimą. Tokiu žalos atlyginimu turėtų būti kuo labiau atkurta tokia vartotojo padėtis, kokia būtų buvusi, jeigu prekės atitiktų sutartį. Kadangi tokia teisė į žalos atlyginimą jau užtikrinta visose valstybėse narėse, ši direktyva neturėtų turėti poveikio nacionalinėms taisyklėms dėl žalos atlyginimo vartotojams, kurią jie patiria dėl tų taisyklių pažeidimo. Valstybėms narėms taip pat turėtų būti toliau paliekama laisvė reglamentuoti vartotojų teisę į kompensaciją tais atvejais, kai taisymas arba pakeitimas sukėlė didelių nepatogumų ar buvo delsiama tai atlikti;

- (62) siekiant užtikrinti skaidrumą, turėtų būti nustatyti tam tikri komercinių garantijų skaidrumo reikalavimai kartu su iki sutarties sudarymo pateiktinos informacijos reikalavimais dėl komercinės garantijos buvimo ir sąlygų, išdėstytais Direktyvoje 2011/83/ES. Be to, siekiant didinti teisinį tikrumą ir išvengti vartotojų klaidinimo, šioje direktyvoje turėtų būti numatyta, kad tais atvejais, kai susijusiose reklamose nustatytos komercinės garantijos sąlygos vartotojui yra palankesnės nei garantijos pareiškime nustatytos sąlygos, pirmenybė turėtų būti teikiama palankesnėms sąlygoms. Galiausiai, šioje direktyvoje turėtų būti nustatytos taisyklės dėl garantijos pareiškimo turinio ir vartotojų supažindinimo su tokiu pareiškimu tvarkos. Pavyzdžiui, garantijos pareiškime turėtų būti pateiktos komercinės garantijos sąlygos ir nurodoma, kad komercinė garantija nedaro poveikio teisei atitikties garantijai, paaiškinant, kad komercinės garantijos sąlygos yra išpareigojimas, papildantis teisinę atitikties garantiją. Valstybės narės turėtų turėti galimybę laisvai nustatyti taisykles, susijusias su kitais komercinių garantijų aspektais, kurie neaptarti šioje direktyvoje, pavyzdžiui, galimybė susieti skolininkus, kurie nėra garantai, su komercine garantija, jeigu tomis taisyklėmis vartotojams nepanaikinama apsauga, kuri jiems suteikiama pagal visiškai suderintas šios direktyvos nuostatas dėl komercinių garantijų. Nors valstybės narės turėtų likti galinčios nustatyti, kad komercinės garantijos būtų teikiamos nemokamai, jos turėtų užtikrinti, kad bet koks pardavėjo ar gamintojo išpareigojimas, kuris patenka į šioje direktyvoje nustatytą komercinės garantijos apibrėžtį, atitinka suderintas šios direktyvos taisykles;
- (63) atsižvelgiant į tai, kad pardavėjas atsako vartotojui už kiekvieną prekių neatitiktį, atsirandančią dėl pardavėjo arba trečiosios šalies veikimo arba neveikimo, pardavėjas turėtų galėti siekti pasinaudoti teisių gynimo priemonėmis prieš atsakingą asmenį, dalyvavusį ankstesnėse sandorių grandinės grandyse. Tokios teisių gynimo priemonės turėtų apimti tas priemones esant neatitiktims dėl to, kad nebuvo įdiegti naujiniai, įskaitant saugumo naujinius, kurie buvo būtini norint išlaikyti skaitmeninių elementų turinčios prekės atitiktį, atveju. Tačiau ši direktyva neturėtų daryti poveikio pardavėjo ir kitų sandorių grandinėje dalyvaujančių šalių sutarties laisvės principui. Išsamią informaciją apie naudojamą ta teisę, visų pirma kieno atžvilgiu ir kaip tokios teisių gynimo priemonės turėtų būti naudojamos, ir tai, ar tos teisių gynimo priemonės yra privalomojo pobūdžio, turėtų nustatyti valstybės narės. Klausimas, ar vartotojas taip pat gali pareikšti reikalavimą tiesiogiai asmeniui, dalyvavusiam ankstesnėse sandorių grandinės grandyse, šia direktyva neturėtų būti reglamentuojamas, išskyrus atvejus, kai gamintojas prekių atžvilgiu suteikia vartotojui komercinę garantiją;
- (64) asmenims arba organizacijoms, pagal nacionalinę teisę laikomiems turinčiais teisėtą interesą apsaugoti vartotojų sutartines teises, turėtų būti suteikta teisė inicijuoti procedūrą teisme ar administracinėje institucijoje, kompetentingoje priimti sprendimą dėl skundų arba inicijuoti tinkamą teisinę procedūrą;
- (65) nė viena šios direktyvos nuostata neturėtų būti daromas poveikis tarptautinės privatinės teisės normoms, visų pirma Europos Parlamento ir Tarybos reglamentui (EB) Nr. 593/2008 ir Reglamentui (ES) Nr. 1215/2012 ⁽⁷⁾;
- (66) Direktyva 1999/44/EB turėtų būti panaikinta. Panaikinimo data turėtų būti suderinta su direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę data. Siekiant užtikrinti vienodą įstatymų ir kitų teisės aktų, būtinų, kad valstybės narės laikytųsi šios direktyvos, taikymą sutartims, sudarytoms nuo perkėlimo į nacionalinę teisę dienos, ši direktyva neturėtų būti taikoma iki jos perkėlimo į nacionalinę teisę sudarytoms sutartims;
- (67) Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2017/2394 ⁽⁸⁾ priedas turėtų būti iš dalies pakeistas įtraukiant nuorodą į šią direktyvą, kad būtų sudarytos palankesnės sąlygos tarpvalstybiniam bendradarbiavimui užtikrinant šios direktyvos vykdymo užtikrinimą;
- (68) Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2009/22/EB ⁽⁹⁾ I priedas turėtų būti iš dalies pakeistas įtraukiant nuorodą į šią direktyvą, kad būtų užtikrinta šioje direktyvoje nustatytą vartotojų kolektyvinių interesų apsauga;
- (69) pagal 2011 m. rugsėjo 28 d. bendrą valstybių narių ir Komisijos politinį pareiškimą dėl aiškinamųjų dokumentų ⁽¹⁰⁾ valstybės narės išpareigojo pagrįstais atvejais prie pranešimų apie perkėlimo priemones pridėti vieną ar daugiau dokumentų, kuriuose paaiškinamos direktyvos sudedamųjų dalių ir nacionalinių perkėlimo priemonių atitinkamų dalių sąsajos. Šios direktyvos atveju teisės aktų leidėjas laikosi nuomonės, kad tokių dokumentų perdavimas yra pagrįstas;

⁽⁷⁾ 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (OL L 351, 2012 12 20, p. 1).

⁽⁸⁾ 2017 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2017/2394 dėl nacionalinių institucijų, atsakingų už vartotojų apsaugos teisės aktų vykdymo užtikrinimą, bendradarbiavimo, kuriuo panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 2006/2004 (OL L 345, 2017 12 27, p. 1).

⁽⁹⁾ 2009 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/22/EB dėl ieškinų dėl uždraudimo ginant vartotojų interesus (OL L 110, 2009 5 1, p. 30).

⁽¹⁰⁾ OL C 369, 2011 12 17, p. 14.

- (70) kadangi šios direktyvos tikslo, t. y. prisidėti prie vidaus rinkos veikimo nuosekliai naikinant su sutarčių teise susijusias kliūtis tarpvalstybinei prekybai prekėmis Sąjungoje, valstybės narės negali deramai pasiekti, nes kiekviena valstybė narė negali viena panaikinti susidariusio teisinio susiskaidymo užtikrindama savo teisės suderinamumą su kitų valstybių narių teisės aktais, o užtikrinant visišką suderinimą bus pašalintos pagrindinės su sutarčių teise susijusios kliūtys, to būtų galima geriau siekti Sąjungos lygmeniu, laikymasi Europos Sąjungos sutarties 5 straipsnyje nustatyto subsidarumo principo Sąjunga gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šia direktyva neviršijama to, kas būtina nurodytam tikslui pasiekti;
- (71) tikslinga, kad praėjus penkeriems metams po šios direktyvos įsigaliojimo Komisija peržiūrėtų, kaip taikoma ši direktyva, įskaitant visų pirma nuostatas dėl teisių gynimo priemonių, pareigos įrodyti, taip pat naudotų prekių ir prekių, parduodamų viešuosiuose aukcionuose, atžvilgiu ir dėl gamintojo komercinės patvarumo garantijos. Komisija taip pat turėtų įvertinti, ar taikant šią direktyvą ir Direktyvą (ES) 2019/770 užtikrinama nuosekli ir darni teisės sistema, kiek tai susiję su skaitmeninio turinio ir skaitmeninių paslaugų teikimu ir skaitmeninių elementų turinčių prekių tiekimu;
- (72) šia direktyva paisoma pagrindinių teisių ir laisvių bei laikomasi principų, kurie visų pirma yra pripažinti Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje, be kita ko, įtvirtintų jos 16, 38 ir 47 straipsniuose,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 straipsnis

Dalykas ir tikslai

Šios direktyvos tikslas – užtikrinant aukštą vartotojų apsaugos lygį prisidėti prie tinkamo vidaus rinkos veikimo, nustatant šiuo tikslu bendrąsias taisykles dėl tam tikrų reikalavimų, susijusių su tarp pardavėjų ir vartotojų sudarytomis pirkimo–pardavimo sutartimis, visų pirma taisykles dėl prekių atitikties sutarčiai, teisių gynimo priemonių tokios neatitikties sutarčiai atveju, naudojimosi tomis teisių gynimo priemonėmis būdų ir dėl komercinių garantijų.

2 straipsnis

Terminų apibrėžtys

Šioje direktyvoje vartojamų terminų apibrėžtys:

1. pirkimo–pardavimo sutartis – sutartis, pagal kurią pardavėjas vartotojui perleidžia ar išpareigoja perleisti prekių nuosavybės teises, o vartotojas už jas sumoka arba išpareigoja sumokėti;
2. vartotojas – bet kuris fizinis asmuo, kuris pagal sutartis, kurioms taikoma ši direktyva, veikia siekdamas savo su prekyba, verslu, amatu arba profesija nesusijusių tikslų;
3. pardavėjas – kiekvienas valstybės ar privačiai valdomas fizinis arba juridinis asmuo, kuris veikia pagal sutartis, kurioms taikoma ši direktyva, siekdamas tikslų, susijusių su savo prekyba, verslu, amatu arba profesija, įskaitant bet kurį kitą asmenį, veikiantį to fizinio ar juridinio asmens vardu arba to asmens naudai;
4. gamintojas – prekių gamintojas, prekių importuotojas į Sąjungą ar bet koks asmuo, ant prekių nurodantis savo pavadinimą, prekės ženklą ar kitą skiriamąjį ženklą ir taip prilygstantis gamintojui;
5. prekės –
 - a) bet kurie kilnojamieji materialūs daiktai; vanduo, dujos ir elektros energija pripažįstami prekėmis šios direktyvos prasme, jeigu jie paruošti pardavimui ribotu tūriu arba nustatytu kiekiu;
 - b) bet kurie kilnojamieji materialūs daiktai, į kuriuos įtrauktas skaitmeninis turinys ar skaitmeninė paslauga arba kurie yra su jais tarpusavyje susieti taip, kad be to skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos šios prekės negalėtų atlikti savo funkcijų (toliau – skaitmeninių elementų turinčios prekės);
6. skaitmeninis turinys – tai skaitmenine forma sukurti ir pateikti duomenys;

7. skaitmeninė paslauga –
- a) paslauga, kuria vartotojui sudaromos sąlygos skaitmenine forma kurti, tvarkyti, saugoti duomenis arba turėti prieigą prie jų, arba
 - b) paslauga, leidžianti skaitmenine forma dalytis duomenimis, kuriuos įkėlė arba sukūrė vartotojas ar kiti tos paslaugos naudotojai, arba kitaip su tais duomenimis sąveikauti;
8. suderinamumas – prekių gebėjimas veikti su aparatine įranga ar programine įranga, su kuria tos pačios rūšies prekės yra paprastai naudojamos, nesant būtinybės keisti prekių, aparatinės ar programinės įrangos;
9. funkcionalumas – prekių gebėjimas atlikti savo funkcijas pagal numatytą tikslą;
10. sąveikumas – prekių gebėjimas veikti su kita aparatine ar programine įranga nei ta, su kuria tos pačios rūšies prekės yra paprastai naudojamos;
11. patvarioji laikmena – priemonė, kuri leidžia vartotojui ar pardavėjui saugoti asmeniškai tam asmeniui skirtą informaciją taip, kad informacija tam tikrą laiką būtų prieinama ir kad saugomą informaciją būtų galima atgaminti nepakitusiai;
12. komercinė garantija – pardavėjo arba gamintojo (garanto), be pardavėjo teisinio išipareigojimo, susijusio su atitikties garantija, priimtas išipareigojimas vartotojui kompensuoti sumokėtą kainą ar pakeisti, pataisyti prekes ar teikti jų priežiūros paslaugas, jeigu šios prekės neatitinka garantijos dokumente arba aktualioje reklamoje, skelbtoje sudarant sutartį arba iki jos sudarymo, išdėstytų sąlygų ar kitų reikalavimų, nesusijusių su atitiktimi;
13. patvarumas – prekių gebėjimas išlaikyti savo reikalingas funkcijas ir veikimo savybes šias prekes naudojant įprastai;
14. nemokamai – netaikant mokesčio už prekių atitikčiai užtikrinti būtinas išlaidas, visų pirma už pašto paslaugas, gabenimą, darbą ar medžiagas;
15. viešasis aukcionas – prekybos būdas, kai pardavėjas prekes ar paslaugas siūlo vartotojams, kurie dalyvauja asmeniškai arba kuriems suteikiama galimybė dalyvauti asmeniškai skaidrioje varžytynėse, kurioms vadovauja aukciono vadovas, ir kuriuo laimėjęs asmuo įpareigojamas įsigyti prekes ar paslaugas.

3 straipsnis

Taikymo sritis

1. Ši direktyva taikoma vartotojo ir pardavėjo pirkimo–pardavimo sutartims.
2. Vartotojo ir pardavėjo sutartys dėl prekių, kurios turi būti pagamintos, tiekimo šios direktyvos tikslais taip pat laikomos pirkimo–pardavimo sutartimis.
3. Ši direktyva netaikoma skaitmeninio turinio ar skaitmeninių paslaugų teikimo sutartims. Tačiau ji taikoma skaitmeniniam turiniui ar skaitmeninėms paslaugoms, kurie yra įtraukti į prekes arba su jomis tarpusavyje susieti 2 straipsnio 5 punkto b papunkčio prasme, ir teikiami kartu su prekėmis pagal pirkimo–pardavimo sutartį, nepriklausomai nuo to, ar tokį skaitmeninį turinį ar skaitmeninę paslaugą teikia pardavėjas ar trečioji šalis. Kilus abejonei, ar į prekę įtraukto ar su ja tarpusavyje susieto skaitmeninio turinio ar į prekę įtrauktos ar su ja tarpusavyje susietos skaitmeninės paslaugos teikimas yra sudedamoji pirkimo–pardavimo sutarties dalis, laikoma, kad pirkimo–pardavimo sutartis apima tą skaitmeninį turinį ar skaitmeninę paslaugą.
4. Ši direktyva netaikoma:
 - a) fizinėms laikmenoms, naudojamoms tik kaip skaitmeninio turinio perteikimo priemonė;
 - b) prekėms, parduodamoms vykdant sprendimą arba kitais teise numatytais atvejais.

5. Valstybės narės gali nustatyti, kad ši direktyva netaikoma pirkimo–pardavimo sutartims dėl:

- a) viešuosiuose aukcionuose parduodamų naudotų prekių ir
- b) gyvų gyvūnų pardavimo.

a punkte nurodytu atveju vartotojams turi būti pateikiama lengvai prieinama aiški ir išsami informacija, kad šioje direktyvoje nustatytos teisės netaikomos.

6. Ši direktyva nedaro poveikio valstybių narių laisvei reglamentuoti sutarčių teisės bendruosius aspektus, pavyzdžiui, taisyklės dėl sutarčių sudarymo, galiojimo, negaliojimo ar poveikio, įskaitant sutarties nutraukimo pasekmes, ta apimtimi, kuria jos nėra reglamentuojamos šioje direktyvoje, arba teisę į žalos atlyginimą.

7. Šia direktyva nedaromas poveikis valstybių narių laisvei leisti vartotojams pasirinkti konkrečią teisių gynimo priemonę, jeigu per laikotarpį po pristatymo, neviršijantį 30 dienų, paaiškėja prekių neatitiktis. Be to, šia direktyva nedaromas poveikis vartojimo sutarčių konkrečiai nereglamentuojančioms nacionalinėms taisyklėms, kuriose numatomos konkrečių teisių gynimo priemonių panaudojimas tam tikrų rūšių trūkumų, kurie nebuvo akivaizdūs pirkimo–pardavimo sutarties sudarymo metu, atveju.

4 straipsnis

Suderinimo lygis

Valstybės narės savo nacionalinėje teisėje neturi palikti galioti ar priimti nuostatų, nukrypstančių nuo šioje direktyvoje įtvirtintų nuostatų, įskaitant griežtesnes ar švelnesnes nuostatas, kuriomis užtikrinama nevienodo lygio vartotojų apsauga, nebent šioje direktyvoje būtų numatyta kitaip.

5 straipsnis

Prekių atitiktis

Pardavėjas pristato vartotojui prekes, kurios atitinka 6, 7 ir 8 straipsniuose nustatytus reikalavimus, kai taikytina, nedarant poveikio 9 straipsniui.

6 straipsnis

Subjektyvieji atitikties reikalavimai

Kad atitiktų pirkimo–pardavimo sutartį, prekės, visų pirma, kai taikytina, turi:

- a) atitikti aprašymą, rūšį, kiekį ir kokybę bei turėti funkcijas, suderinamumą, sąveikumą ir kitas savybes, kaip reikalaujama pagal pirkimo–pardavimo sutartį;
- b) atitikti bet kokią konkrečią paskirtį, dėl kurios vartotojui reikia šių prekių ir apie kurią vartotojas pranešė pardavėjui vėliausiai pirkimo–pardavimo sutarties sudarymo metu ir dėl kurios pardavėjas davė sutikimą;
- c) būti pristatytos su visais priedais, instrukcijomis, įskaitant įdiegimo instrukcijas, kaip numatyta pirkimo–pardavimo sutartyje, ir
- d) būti tiekiamos su naujiniais, kaip numatyta pagal pirkimo–pardavimo sutartį.

7 straipsnis

Objektyvieji atitikties reikalavimai

1. Be subjektyviųjų atitikties reikalavimų prekės turi:

- a) atitikti paskirtį, kuriai tos rūšies prekės būtų paprastai naudojamos, atsižvelgiant, kai taikytina, į visą esamą Sąjungos ir nacionalinę teisę, techninius standartus arba, jei tokių techninių standartų nėra, taikytinus elgesio kodeksus, skirtus konkrečiam pramonės sektoriui;
- b) kai taikytina, būti tokios kokybės, kaip pavyzdys ar modelis, kurį pardavėjas vartotojui pateikė prieš sudarant sutartį, ir atitikti tokio pavyzdžio ar modelio aprašymą;

- c) kai taikytina, būti pristatomos kartu su tokiais priedais, įskaitant pakavimo, įdiegimo ar kitas instrukcijas, kokius pirkėjas galėtų pagrįstai tikėtis gauti, ir
- d) būti tokio kiekio bei pasižymėti tokiais ypatybėmis ir kitomis savybėmis, įskaitant su patvarumu, funkcionalumu, suderinamumu ir saugumu susijusias savybes, kuriomis paprastai pasižymi tokios pat rūšies prekės ir kurių vartotojas pagrįstai gali tikėtis, atsižvelgdamas į prekių pobūdį ir į bet kokius pardavėjo arba kitų asmenų, dalyvavusių ankstesnėse sandorių grandinės grandyse, įskaitant gamintoją, arba jų vardu pateiktus viešus pareiškimus, visų pirma reklamuojant prekes arba jas ženklinant.
2. Vieši pareiškimai, kaip nurodyta 1 dalies d punkte, pardavėjo neįpareigoja, jeigu pardavėjas įrodo, kad:
- a) pardavėjas nežinojo ir pagrįstai negalėjo žinoti apie aptariamą viešą pareiškimą;
- b) iki sutarties sudarymo momento viešas pareiškimas buvo ištaisytas tokiu pat ar panašiu būdu, kaip buvo pateiktas, arba
- c) viešas pareiškimas negalėjo daryti įtakos sprendimui įsigyti prekes.
3. Skaitmeninių elementų turinčių prekių atveju pardavėjas užtikrina, kad vartotojas būtų informuotas apie naujinius, įskaitant saugumo naujinius, kurie yra būtini siekiant užtikrinti tų prekių atitiktį, ir kad jos būtų teikiamos laikotarpiu:
- a) per kurį vartotojas pagrįstai gali tikėtis, atsižvelgiant į prekės ar skaitmeninių elementų rūšį ir paskirtį bei atsižvelgiant į sutarties aplinkybes ir pobūdį, kai pirkimo–pardavimo sutartyje nustatytas vienkartinis skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos teikimo veiksmas, arba
- b) 10 straipsnio 2 dalyje arba 5 dalyje, priklausomai nuo to, kas taikytina, nurodytu laikotarpiu, kai pirkimo–pardavimo sutartyje numatytas nuolatinis skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos teikimas per tam tikrą laikotarpį.
4. Tais atvejais, kai vartotojas per pagrįstą laikotarpį neįdiegia pagal 3 dalį pateiktų naujinių, pardavėjas nėra atsakingas už bet kokią neatitiktį, kurią lemia vien tik susijusio naujinio trūkumas, jei:
- a) pardavėjas informavo vartotoją apie naujinio prieinamumą ir pasekmes vartotojui neįdiegus naujinio ir
- b) vartotojas neįdiegia naujinio arba neteisingai jį įdiegia ne dėl vartotojui pateiktų įdiegimo instrukcijų trūkumų.
5. Laikoma, kad atitiktis 1 ar 3 dalies prasme užtikrinta, jei pirkimo–pardavimo sutarties sudarymo metu vartotojas buvo konkrečiai informuotas apie tai, kad konkreti prekių charakteristika nukrypsta nuo 1 ar 3 dalyje nustatytų objektyviųjų atitikties reikalavimų, o vartotojas, sudarydamas pirkimo–pardavimo sutartį, aiškiai ir atskirai sutiko su tuo nukrypimu.

8 straipsnis

Prekių neteisingas įdiegimas

Bet kokia neatitiktis, atsirandanti dėl neteisingo prekių įdiegimo, laikoma prekių neatitiktimi, jeigu:

- a) įdiegimas yra sudedamoji pirkimo–pardavimo sutarties dalis ir jį atliko pardavėjas arba jis buvo atliktas pardavėjo atsakomybe arba
- b) įdiegimas, kurį, kaip numatyta, turi atlikti vartotojas, buvo atliktas vartotojo, tačiau dėl neteisingų įdiegimo instrukcijų, kurias pateikė pardavėjas arba skaitmeninių elementų turinčių prekių atveju – skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos pardavėjas ar teikėjas, įdiegta neteisingai.

9 straipsnis

Trečiosios šalies teisės

Jeigu apribojimas dėl trečiosios šalies teisių, visų pirma intelektinės nuosavybės teisių, pažeidimo užkerta kelią naudotis prekėmis arba apriboja jų naudojimą, kaip nustatyta 6 ir 7 straipsniuose, valstybės narės užtikrina, kad vartotojas turėtų teisę pasinaudoti teisių gynimo priemonėmis dėl neatitikties, kaip numatyta 13 straipsnyje, nebent nacionalinėje teisėje būtų numatyta, kad tokiais atvejais pirkimo–pardavimo sutartis yra niekinė arba nugalinėjama.

10 straipsnis

Pardavėjo atsakomybė

1. Pardavėjas yra atsakingas vartotojui už bet kokią neatitiktį, esančią prekių pristatymo metu ir paaiškėjusią per dvejus metus nuo pristatymo. Nedarant poveikio 7 straipsnio 3 dalies taikymui, ši dalis taip pat taikoma skaitmeninių elementų turinčioms prekėms.
2. Skaitmeninių elementų turinčių prekių atveju, kai pirkimo–pardavimo sutartyje numatytas nuolatinis skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos teikimas per tam tikrą laikotarpį, pardavėjas taip pat atsako už bet kokią skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos neatitiktį, kuri atsiranda ar paaiškėja per dvejus metus nuo skaitmeninių elementų turinčių prekių pristatymo. Jeigu sutartyje numatytas ilgiau nei dvejus metus trunkantis nuolatinis teikimas, pardavėjas atsako už bet kokią skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos neatitiktį, kuri atsiranda ar paaiškėja per laikotarpį, kurį pagal pirkimo–pardavimo sutartį turi būti teikiamas skaitmeninis turinys ar skaitmeninė paslauga.
3. Valstybės narės gali palikti galioti tuos pačius arba nustatyti ilgesnius terminus, nei nurodyti 1 ir 2 dalyse.
4. Jei pagal nacionalinę teisę 13 straipsnyje nustatytoms teisių gynimo priemonėms taip pat taikomas senaties terminas, valstybės narės užtikrina, kad toks senaties terminas suteiktų vartotojams galimybę naudotis 13 straipsnyje numatytomis teisių gynimo priemonėmis neatitikties, už kurią pagal šio straipsnio 1 ir 2 dalis yra atsakingas pardavėjas, ir kuri paaiškėja tose dalyse nurodytu laikotarpiu, atvejais.
5. Nedarant poveikio šio straipsnio 1 ir 2 dalims, valstybės narės gali palikti galioti arba nustatyti tik senaties terminą 13 straipsnyje numatytoms teisių gynimo priemonėms. Valstybės narės užtikrina, kad toks senaties terminas suteiktų vartotojams galimybę naudotis 13 straipsnyje numatytomis teisių gynimo priemonėmis neatitikties, už kurią pagal šio straipsnio 1 ir 2 dalis atsakingas pardavėjas, ir kuri paaiškėja tose dalyse nurodytu laikotarpiu, atvejais.
6. Valstybės narės gali numatyti, kad naudotų prekių atveju pardavėjas ir vartotojas gali susitarti dėl sutarties sąlygų ar sutartimi įforminto susitarimo, pagal kurį atsakomybės laikotarpis ar senaties terminas yra trumpesnis, nei nurodyti 1, 2 ir 5 dalyse, tačiau jis negali būti trumpesnis nei vieni metai.

11 straipsnis

Pareiga įrodyti

1. Bet kokia neatitiktis, kuri paaiškėja per vienus metus nuo prekių pristatymo, laikoma buvusia prekių pristatymo metu, nebent būtų įrodyta kitaip arba jei ši prielaida būtų nesuderinama su prekių pobūdžiu arba neatitikties pobūdžiu. Ši dalis taip pat taikoma skaitmeninių elementų turinčioms prekėms.
2. Vietoj 1 dalyje nustatyto vieno metų laikotarpio, valstybės narės gali palikti galioti arba numatyti dvejų metų laikotarpį nuo prekių pristatymo datos.
3. Skaitmeninių elementų turinčių prekių atveju, kai pirkimo–pardavimo sutartyje numatytas nuolatinis skaitmeninio turinio ar skaitmeninės paslaugos teikimas per tam tikrą laikotarpį, pareiga įrodyti, ar skaitmeninis turinys arba skaitmeninė paslauga atitiko sutartį 10 straipsnio 2 dalyje nurodytu laikotarpiu, tenka pardavėjui neatitikties, kuri paaiškėja tame straipsnyje nurodytu laikotarpiu, atveju.

12 straipsnis

Pareiga pranešti

Valstybės narės gali palikti galioti arba nustatyti nuostatas, kuriomis numatyta, kad vartotojas, norėdamas pasinaudoti vartotojo teisėmis, privalo informuoti pardavėją apie neatitiktį per bent 2 mėnesių laikotarpį nuo tos dienos, kai vartotojas aptiko tokią neatitiktį.

13 straipsnis

Teisių gynimo priemonės neatitikties atveju

1. Neatitikties atveju vartotojas turi teisę reikalauti, kad būtų užtikrinta prekių atitiktis arba kad būtų proporcingai sumažinta kaina, arba nutraukti sutartį šiame straipsnyje išdėstytomis sąlygomis.
2. Kad būtų užtikrinta prekių atitiktis, vartotojas gali nuspręsti, ar prekes taisyti ar pakeisti, išskyrus atvejus, kai jo pasirinktos teisių gynimo priemonės nebūtų įmanoma įvykdyti, arba, palyginti su kita teisių gynimo priemone, pardavėjas patirtų neproporcingų išlaidų, atsižvelgiant į visas aplinkybes, įskaitant:
 - a) vertę, kurią prekės turėtų, jeigu nebūtų neatitikties;
 - b) neatitikties reikšmingumą ir
 - c) tai, ar nesukeliant nepatogumų vartotojui būtų įmanoma pasinaudoti alternatyvia teisių gynimo priemone.
3. Pardavėjas gali atsisakyti užtikrinti prekių atitiktį, jeigu prekių neįmanoma pataisyti ar pakeisti arba dėl to jis patirtų neproporcingų išlaidų, atsižvelgiant į visas aplinkybes, įskaitant paminėtasias 2 dalies a ir b punktuose.
4. Vartotojas turi teisę į proporcingą kainos sumažinimą pagal 15 straipsnį, arba turi teisę nutraukti pirkimo–pardavimo sutartį pagal 16 straipsnį bet kuriuo iš šių atvejų:
 - a) pardavėjas neatliko pataisymo ar keitimo arba, kai taikytina, neatliko pataisymo ar keitimo pagal 14 straipsnio 2 ir 3 dalis, arba pardavėjas atsisakė užtikrinti prekių atitiktį pagal šio straipsnio 3 dalį;
 - b) neatitiktis atsirado nepaisant pardavėjo pastangų užtikrinti prekių atitiktį;
 - c) neatitiktis yra tokia didelė, kad yra pagrįsta nedelsiant sumažinti kainą arba nutraukti pirkimo–pardavimo sutartį, arba
 - d) pardavėjas pareiškė arba iš aplinkybių yra aišku, kad pardavėjas neužtikrins prekių atitikties per pagrįstą laikotarpį arba tai sukels didelių nepatogumų vartotojui.
5. Vartotojas neturi teisės nutraukti sutartį, jeigu neatitiktis yra tik nedidelė. Pareiga įrodyti, kad neatitiktis yra nedidelė, tenka pardavėjui.
6. Vartotojas turi turėti teisę sustabdyti likusios kainos ar jos dalies mokėjimą tol, kol pardavėjas neįvykdys pardavėjo pareigų pagal šią direktyvą. Valstybės narės gali nustatyti sąlygas ir būdus, pagal kuriuos vartotojas gali pasinaudoti teise sustabdyti mokėjimą.
7. Valstybės narės gali reglamentuoti, ar ir koku mastu vartotojo prisidėjimas prie neatitikties daro poveikį vartotojo teisei pasinaudoti teisių gynimo priemonėmis.

14 straipsnis

Prekių pataisymas ar pakeitimas

1. Prekių pataisymas ar pakeitimas vykdomas:
 - a) nemokamai;
 - b) per pagrįstą laikotarpį nuo momento, kai vartotojas informavo pardavėją apie neatitiktį, ir
 - c) nesukeliant vartotojui didelių nepatogumų, atsižvelgiant į prekių pobūdį ir paskirtį, dėl kurios prekės reikalingos vartotojui.

2. Kai neatitiktis turi būti atitaisoma atlikus prekių pataisymą ar pakeitimą, vartotojas perduoda prekes pardavėjui. Pardavėjas atsiima pakeistas prekes pardavėjo sąskaita.

3. Tais atvejais, kai norint pataisyti reikia pašalinti prekes, kurios, prieš paaiškinant neatitikčią, buvo įdiegtos su jų pobūdžiu ir paskirtimi suderinamu būdu, arba jeigu tokios prekės turi būti pakeistos, pareiga pataisyti ar pakeisti prekes apima atitiktimi nepasižyminčių prekių pašalinimą ir pakeistų ar pataisytų prekių įdiegimą arba įdiegimo išlaidų atlyginimą.

4. Vartotojas neprivalo mokėti už įprastinį pakeistų prekių naudojimą laikotarpiu iki jų pakeitimo.

15 straipsnis

Kainos sumažinimas

Kainos sumažinimas turi būti proporcingas vartotojo gautų prekių vertės sumažėjimui atsižvelgiant į prekių vertę, kurią jos turėtų, jei būtų buvusi užtikrinta atitiktis.

16 straipsnis

Pirkimo–pardavimo sutarties nutraukimas

1. Vartotojas naudojasi teise nutraukti pirkimo–pardavimo sutartį pateikdamas pardavėjui pareiškimą, kuriame išreikšiamas sprendimas nutraukti pirkimo–pardavimo sutartį.

2. Kai neatitiktis yra susijusi tik su tam tikromis pagal pirkimo–pardavimo sutartį pristatytomis prekėmis ir pirkimo–pardavimo sutartį galima nutraukti remiantis vienu iš 13 straipsnyje nurodytų pagrindų, vartotojas gali nutraukti pirkimo–pardavimo sutartį tik dėl tų prekių ir dėl bet kurių kitų prekių, kurias vartotojas įgijo kartu su atitiktimi nepasižyminčiomis prekėmis, jeigu negalima pagrįstai tikėtis, kad vartotojas pasiliks tik sutartį atitinkančias prekes.

3. Vartotojui visiškai nutraukus pirkimo–pardavimo sutartį arba pagal 2 dalį ją nutraukus dėl tam tikrų pristatytų prekių:

- a) vartotojas pardavėjo sąskaita grąžina pardavėjui prekes ir
- b) pardavėjas vartotojui kompensuoja už prekes sumokėtą kainą, kai gauna prekes arba kai vartotojas pateikia įrodymus, kad prekės buvo išsiųstos.

Šios dalies tikslais valstybės narės gali nustatyti grąžinimo ir kompensavimo būdus.

17 straipsnis

Komercinės garantijos

1. Visos komercinės garantijos yra privalomos garantui, laikantis sąlygų, kurios nustatytos komercinės garantijos pareiškime ir susijusioje reklamoje, skelbtoje sudarant sutartį arba iki jos sudarymo. Pagal šiame straipsnyje nustatytas sąlygas ir nedarant poveikio jokioms kitoms taikytinoms Sąjungos ar nacionalinės teisės nuostatomis, jei gamintojas tam tikrų prekių atžvilgiu suteikia vartotojui komercinę patvarumo garantiją tam tikram laikotarpiui, gamintojas yra tiesiogiai atsakingas vartotojui per visą komercinės patvarumo garantijos galiojimo laikotarpį už tai, kad būtų atliktas pataisymas arba pakeitimas pagal 14 straipsnį. Gamintojas gali pasiūlyti vartotojui palankesnes nei komercinės patvarumo garantijos pareiškime nustatytos sąlygos.

Jeigu komercinės garantijos pareiškime nustatytos sąlygos yra ne tokios palankios vartotojui, nei susijusioje reklamoje nurodytos sąlygos, komercinė garantija galioja su komercine garantija susijusioje reklamoje nurodytomis sąlygomis, išskyrus atvejus, kai prieš sudarant sutartį susijusi reklama buvo ištaisyta tokiu pat ar panašiu būdu, koku ji buvo paskelbta.

2. Komercinės garantijos pareiškimas pateikiamas vartotojui patvariojoje laikmenoje ne vėliau kaip prekių pristatymo metu. Komercinės garantijos pareiškimas pateikiamas aiškia, suprantama kalba. Jame, be kita ko, nurodoma:

- a) aiškus pareiškimas, kad vartotojas prekių neatitikties atveju pagal įstatymą turi teisę reikalauti teisių gynimo priemonių iš pardavėjo nemokamai ir kad komercinė garantija nedaro poveikio toms teisių gynimo priemonėms;
- b) garanto vardas, pavardė (pavadinimas) ir adresas;
- c) procedūra, kurios turi laikytis vartotojas, kad būtų užtikrintas komercinės garantijos įvykdymas;
- d) prekių, kurioms taikoma komercinė garantija, nurodymas ir
- e) komercinės garantijos sąlygos.

3. 2 dalies nesilaikymas nedaro poveikio garanto suteiktos komercinės garantijos privalomam pobūdžiui.

4. Valstybės narės gali nustatyti su kitais komercinių garantijų aspektais susijusias taisykles, kurios nereglamentuojamos pagal šį straipsnį, įskaitant taisykles dėl kalbos ar kalbų, kuria (-iomis) vartotojui turi būti pateikiamas komercinės garantijos pareiškimas.

18 straipsnis

Teisė į teisinę gynybą

Jeigu pardavėjas yra atsakingas vartotojui už neatitiktį, atsiradusią dėl asmens veiksmų ar neveikimo, įskaitant atvejus, kai pardavėjas nepateikė naujinių skaitmeninių elementų turinčioms prekėms pagal 7 straipsnio 3 dalį, ankstesnėse sandorių grandinėse, pardavėjas turi teisę imtis teisių gynimo priemonės prieš asmenį ar asmenis, kuriems šioje sandorių grandinėje tenka atsakomybė. Asmuo, prieš kurį pardavėjas gali imtis teisių gynimo priemonių, taip pat atitinkami veiksmai ir įgyvendinimo sąlygos nustatomi nacionaline teise.

19 straipsnis

Vykdomo užtikrinimas

1. Valstybės narės užtikrina tinkamas ir veiksmingas priemones užtikrinti šios direktyvos laikymąsi.

2. 1 dalyje nurodytos priemonės apima nuostatas, pagal kurias viena ar daugiau toliau nurodytų įstaigų, kaip nustatyta pagal nacionalinę teisę, remdamosi nacionaline teise gali imtis veiksmų teismuose ar kompetentingose administracinėse institucijose, siekdamos užtikrinti, kad būtų taikomos nacionalinės nuostatos, kuriomis ši direktyva perkeliama į nacionalinę teisę:

- a) viešosios įstaigos arba jų atstovai;
- b) vartotojų organizacijos, turinčios teisėtą interesą ginti vartotojus;
- c) profesinės organizacijos, turinčios teisėtą interesą imtis veiksmų.

20 straipsnis

Vartotojams skirta informacija

Valstybės narės imasi tinkamų priemonių siekdamos užtikrinti, kad vartotojai galėtų susipažinti su informacija apie vartotojų teises pagal šią direktyvą ir informacija apie tų teisių užtikrinimo būdus.

21 straipsnis

Privalomasis pobūdis

1. Jeigu šioje direktyvoje nenumatyta kitaip, bet koks sutartimi įformintas susitarimas, pagal kurį vartotojo nenaudai ir prieš vartotojui pranešant pardavėjui apie prekių neatitiktį, draudžiama taikyti nacionalinės šios direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę priemonės, nukrypstanta nuo šių priemonių arba pakeičiamas jų poveikis, vartotojui nėra privalomas.

2. Šia direktyva pardavėjui nedraudžiama siūlyti vartotojui didesnę jo apsaugą užtikrinančių sutarčių sąlygų, nei numatytosios šioje direktyvoje.

22 straipsnis

Reglamento (ES) 2017/2394 ir Direktyvos 2009/22/EB daliniai pakeitimai

1. Reglamento (ES) 2017/2394 priede 3 punktas pakeičiamas taip:

„3. 2019 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2019/771 dėl tam tikrų prekių pirkimo–pardavimo sutarčių aspektų, kuria iš dalies keičiami Reglamentas (ES) 2017/2394 ir Direktyva 2009/22/EB bei panaikinama Direktyva 1999/44/EB (OL L 136, 2019 5 22, p. 28).“;

2. Direktyvos 2009/22/EB I priede 7 punktas pakeičiamas taip:

„7. 2019 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2019/771 dėl tam tikrų prekių pirkimo–pardavimo sutarčių aspektų, kuria iš dalies keičiami Reglamentas (ES) 2017/2394 ir Direktyva 2009/22/EB bei panaikinama Direktyva 1999/44/EB (OL L 136, 2019 5 22, p. 28).“

23 straipsnis

Direktyvos 1999/44/EB panaikinimas

Direktyva 1999/44/EB panaikinama nuo 2022 m. sausio 1 d.

Nuorodos į panaikintą direktyvą laikomos nuorodomis į šią direktyvą ir skaitomos pagal priede pateiktą atitikties lentelę.

24 straipsnis

Perkėlimas į nacionalinę teisę

1. Valstybės narės ne vėliau kaip 2021 m. liepos 1 d. priima ir paskelbia nuostatas, būtinas, kad būtų laikomasi šios direktyvos. Apie tai jos nedelsdamos praneša Komisijai.

Valstybės narės taiko šias priemones nuo 2022 m. sausio 1 d. visoms nuo šios datos sudarytomis sutartims.

Valstybės narės, priimdamos tas nuostatas, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus.

2. Šios direktyvos nuostatos netaikomos sutartims, sudarytomis anksčiau nei 2022 m. sausio 1 d.

25 straipsnis

Peržiūra

Komisija ne vėliau kaip 2024 m. birželio 12 d. peržiūri šios direktyvos, įskaitant jos nuostatas dėl teisių gynimo priemonių ir pareigos įrodyti, taip pat kalbant apie naudotas prekes ir prekes, parduodamas viešuosiuose aukcionuose, bei dėl gamintojo komercinės patvarumo garantijos, taikymą ir pateikia Europos Parlamentui, Tarybai ir Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui ataskaitą. Ataskaitoje visų pirma įvertinama, ar taikant šią direktyvą ir Direktyvą (ES) 2019/770 užtikrinama nuosekli ir darni sistema siekiant tinkamo vidaus rinkos veikimo, kiek tai susiję su skaitmeninio turinio ir skaitmeninių paslaugų teikimu ir skaitmeninių elementų turinčių prekių tiekimu, laikantis principų, kuriais vadovaujasi Sąjungos politikos srityse. Kai tikslinga, prie ataskaitos pridedami pasiūlymai dėl teisėkūros procedūra priimamų aktų.

26 straipsnis

Įsigaliojimas

Ši direktyva įsigalioja dvidešimtą dieną po jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

Tačiau 22 straipsnis taikomas nuo 2022 m. sausio 1 d.

27 straipsnis

Adresatai

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Briuselyje 2019 m. gegužės 20 d.

Europos Parlamento vardu

Pirmininkas

A. TAJANI

Tarybos vardu

Pirmininkas

G. CIAMBA

PRIEDAS

ATITIKTIES LENTELĖ

Direktyva 1999/44/EB	Ši direktyva
1 straipsnio 1 dalis	1 straipsnis
1 straipsnio 2 dalies a punktas	2 straipsnio 2 punktas
1 straipsnio 2 dalies b punkto pirma įtrauka	3 straipsnio 4 dalies b punktas
1 straipsnio 2 dalies b punkto antra ir trečia įtraukos	2 straipsnio 5 punkto a papunktis
1 straipsnio 2 dalies c punktas	2 straipsnio 3 punktas
1 straipsnio 2 dalies d punktas	2 straipsnio 4 punktas
1 straipsnio 2 dalies e punktas	2 straipsnio 12 punktas
1 straipsnio 3 dalis	2 straipsnio 15 punktas ir 3 straipsnio 5 dalies a punktas
1 straipsnio 4 dalis	3 straipsnio 2 dalis
2 straipsnio 1 dalis	5 straipsnis
2 straipsnio 2 dalies a punktas	6 straipsnio a punktas ir 7 straipsnio 1 dalies b punktas
2 straipsnio 2 dalies b punktas	6 straipsnio b punktas
2 straipsnio 2 dalies c punktas	7 straipsnio 1 dalies a punktas
2 straipsnio 2 dalies d punktas	7 straipsnio 1 dalies d punktas
2 straipsnio 3 dalis	7 straipsnio 5 dalis
2 straipsnio 4 dalis	7 straipsnio 2 dalis
2 straipsnio 5 dalis	8 straipsnis
3 straipsnio 1 dalis	10 straipsnio 1 dalis
3 straipsnio 2 dalis	13 straipsnio 1 dalis
3 straipsnio 3 dalies pirma pastraipa	13 straipsnio 2 dalis ir 14 straipsnio 1 dalies a punktas
3 straipsnio 3 dalies antra pastraipa	13 straipsnio 2 dalis
3 straipsnio 3 dalies trečia pastraipa	14 straipsnio 1 dalies b ir c punktai
3 straipsnio 4 dalis	2 straipsnio 14 punktas
3 straipsnio 5 dalis	13 straipsnio 4 dalis
3 straipsnio 6 dalis	13 straipsnio 5 dalis
4 straipsnis	18 straipsnis
5 straipsnio 1 dalis	10 straipsnio 1, 2, 3, 4 ir 5 dalys
5 straipsnio 2 dalis	12 straipsnis
5 straipsnio 3 dalis	11 straipsnis
6 straipsnio 1 dalis	17 straipsnio 1 dalis

Direktyva 1999/44/EB	Ši direktyva
6 straipsnio 2 dalis	17 straipsnio 2 dalis
6 straipsnio 3 dalis	17 straipsnio 2 dalis
6 straipsnio 4 dalis	17 straipsnio 4 dalis
6 straipsnio 5 dalis	17 straipsnio 3 dalis
7 straipsnio 1 dalies pirma pastraipa	21 straipsnio 1 dalis
7 straipsnio 1 dalies antra pastraipa	10 straipsnio 6 dalis
7 straipsnio 2 dalis	—
8 straipsnio 1 dalis	3 straipsnio 6 ir 7 dalys
8 straipsnio 2 dalis	4 straipsnis
9 straipsnis	19 ir 20 straipsniai
10 straipsnis	22 straipsnis
11 straipsnio 1 dalies pirma pastraipa	24 straipsnio 1 dalies pirma pastraipa
11 straipsnio 1 dalies antra pastraipa	24 straipsnio 1 dalies trečia pastraipa
11 straipsnio 2 dalis	24 straipsnio 1 dalies ketvirta pastraipa
12 straipsnis	25 straipsnis
13 straipsnis	26 straipsnis
14 straipsnis	27 straipsnis